

©-沉川溪行-

11. kapitola – Jeho Výsost se chce muchlovat, radujte se!

„Ano, to jsem já.“ Zavzlykala paní Chen. „Ale já to nepsala. Jak bych mohla proklít vlastní dítě? Já...“
„Určitě jste to neudělala v bdělém stavu, ale co když jste to udělala ve spánku?“

Chu Wanning uchoпил tabulku a zatímco mluvil, shromažďoval ve své dlani duchovní energii. Z tabulky vyrazilo děsivé kvílení, zároveň z ní začal vycházet těžký, hnilobný zápach a vytékat čůrky krve.

Chu Wanningovy oči byly mrazivé. Tvrdě prohlásil: „Troufalý zlý duchu odvážil ses škodit!“

Díky mocné duchovní energii shromážděné v jeho dlani z tabulky vycházelo kvílení a nápis kousek po kousku mizel. Nápis vybledl, a nakonec se docela ztratil. Chu Wanning sevřel své dlouhé štíhlé prsty a celou pamětní tabulku rozdrtil.

Členové rodiny Chen, kteří přihlíželi vzadu, byli ohromeni. I Shi Mei byl ohromený. Nemohl si pomoci a vydechl: „Úžasné.“

Mo Ran si také nemohl pomoci a pomyslel si: drsné.

Chu Wanningova tvář se pomalu otočila jejich směrem. Jeho ladné rysy postrádaly jakýkoli výraz, ale na obličej mu ulpělo několik kapek krve. Zvedl ruku a díval se na zakrvácené špičky prstů, zatímco mluvil k Chenovým. „Všichni dnes zůstanete v tomto dvoře. Nikdo nikam nepůjde.“

Nikdo z nich se po tom, co právě viděli, neodvážil nic namítat a okamžitě odpovídali: „Ano, ano! Poslechneme každý příkaz pána Cesty!“

Chu Wanning vycházel ze síně předků a lhostejně si z tváře otíral kapičky krve. Ukázal prstem na paní Chen. „Zvláště vy nesmíte za žádných okolností usnout. Ta věc vás může posednout, musíte zůstat vzhůru, ať budete sebe ospalejší.“

„Ano...ano, ano!“ Paní Chen opakovala souhlas, potom se plačtivě a váhavě zeptala: „Pane Cesty, co můj syn, ... je ... je v bezpečí?“

„Teď ano.“

Paní Chen bez hnutí zírala. „Teď? Proč ne napořád? C-co je potřeba udělat, aby byl můj syn v bezpečí?“

„Zajmout démona,“ řekl Chu Wanning.

Paní Chen zmítala hrůza, a tak odhodila zdvořilost a položila přímou otázku: „A kdy ho hodlá pán Cesty zajmout?“

„Právě teď.“

Chu Wanningův pohled přešel po členech rodiny Chen. „Kdo z vás ví, kde přesně byla vykopána ta červená rakev? Dovedte nás tam.“

Manželka nejstaršího syna pocházela z rodiny Yao. I když to byla žena, byla vysoká a odvážná. I v její tváři byl strach, ale ve srovnání s ostatními byla klidná a okamžitě se nabídla: „Já to místo znám, protože jsme jej vybrali my, můj zesnulý manžel a já. Já povedu pány Cesty.“

Ti tři tedy následovali snachu Yao stále na sever, až dorazili k pozemku, který zakoupila rodina Chen. Místo bylo opuštěné. Pahorek byl hustě zarostlý a na míle kolem nežili žádní lidé. Bylo tu úplně ticho, neozýval se ani zpěv ptáků nebo bzukot hmyzu.

Na půl cesty k hoře se otevírala mýtina. Žena řekla: „Tři ctění páni Cesty, zde je to místo.“

Na místě, kde měla být zakopaná rakev ležel ohromný kámen. Když to Mo Ran uviděl, začal se smát. K čemu je tedy ten balvan? To určitě udělal nějaký diletant. Pryč s tím.“

Snacha Yao se polekala: „Ale mistr z města říkal, že démonické zvíře uvnitř drží zlého ducha, aby se nedostal ven.“

Mo Ran se jedovatě ušklíbl: „Ten mistr už ukázal, že je náramně schopný.“

„Odvalte to!“ vykřikla snacha Yao.

Chu Wanning lhostejným tónem prohlásil: „Není třeba.“ Pozvedl ruku; konečky prstů zazářily zlatým světlem, jak Tianwen odpověděl na jeho zavolání. Jediné švihnutí vrbovou haluzí a kámen se rozlámal na kusy. Chu Wanning se postavil doprostřed kamenné sutě, v tváři neměl žádný výraz. Znovu hrozivě pozvedl ruku: „Proč se schováváš? Ukaž se!“

Z podzemí se ozval podivný zvuk. Ze země se vynořila dvanáct stop dlouhá dřevěná rakev; všude kolem létala hlína a prach.

Vyděšený Shi Mei vykřikl: „Z té rakve číší zlo!“

„Zpátky!“ řekl Chu Wanning.

Šlehnutí Tianwenu zasáhlo rakev; rozletěly se zlaté jiskry. Chvíli bylo ticho, potom se víko rakve s rachotem rozlomilo, vyvalil se hustý kouř, který se pomalu rozptyloval a postupně se tak odhalovala věc, spočívající v rakvi.

Uvnitř rakve ležel nahý muž. Měl rovný nos a pohledné rysy, a vypadalo by to, že jen spí, nebýt jeho bledé pokožky.

Mo Ranův pohled zabloudil pod mužův pupek; předstíral že si zakrývá oči a zakvílel: „Ten smradůch si nevzal spodky!“

Snacha Yao překvapeně vykřikla: „Manžel!“ A bez rozmyslu se vrhla k rakvi. Chu Wanning ji zadržel a se zdviženým obočím se zeptal: „To je váš manžel?“

„Ano! Je to můj manžel!“ Ženu zasáhl zároveň strach i smutek. „Jak se mohl ocitnout tady? Určitě jsme ho pohřbili do rodinné hrobky, měl řádný pohřební oděv, jak mohl...“ Ani to nedopověděla, začala naříkat a zoufale se být v prsa. „To je strašné, strašné! Můj manžel...můj manžel!“

Shi Mei povzdechl. „Mladá paní Chen, prosím překonejte svůj zármutek.“

Chu Wanning ani Mo Ran si vzlykající ženy nevšímal; Chu Wanning neuměl lidi utěšovat a Mo Ran neznal žádný soucit. Oba pozorovali mrtvé tělo v rakvi. Mo Ran si tuto příhodu již prožil ve svém minulém životě, a zhruba věděl, co bude následovat. Ale musel sehrát svou roli, tak si mnul bradu a poznamenal: „Mistře, na té mrtvole je něco podezřelého.“

„Vím,“ utrousil Chu Wanning.

Mo Ran chtěl původně pronést celou řeč odvozenou z Chu Wanningova původního vysvětlení této události a Chu Wanninga tím pořádně zaskočit, ale kdo by si pomyslel, že ten jen netečně pronese: „Vím.“

Neměl by jako učitel povzbuzovat své žáky, aby sdělovali své nápady a chválit a odměňovat je za to?

Mo Ran se však nevzdal. Předstíral že to „vím“ neslyšel a začal mluvit dál. „Tělo nevykazuje žádné známky rozkladu. Mladý pan Chen zemřel před více než čtrnácti dny; při takové teplotě by už musel začít rozklad a uvolňování hnilobných tekutin z těla, které by se hromadily v rakvi. Nic takového tu ale není. To zaprvé.“

Chu Wanning na něj vrhl odměřený pohled; jen ať se vypovídá.

„Za druhé.“ Mo Ran se nenechal vyvést z míry a opakoval Chu Wanningovo vysvětlení z předchozího života. „Démonická energie, která vycházela z červené rakve byla velmi silná, než byla rakev otevřena, ale po jejím otevření postupně zmizela. Navíc na samotné mrtvole není téměř žádná démonická energie, což je také velice neobvyklé. Za třetí, všimli jste si, že po otevření rakve byla ve vzduchu cítit sladká vůně?“

Vůně byla velmi slabá, nikdo by si toho nevšiml, pokud by nedával dobrý pozor. Když to Mo Ran řekl, Shi Mei i snacha Yao si vzpomněli, že ve vzduchu opravdu byla slabá sladká vůně.

„Máš pravdu,“ řekl Shi Mei.

Snacha Yao několikrát nasála vzduch a její tvář pobledla: „Ta vůně...“

„Mladá paní Chen, co se děje?“ zeptal se Shi Mei.

Snacha Yao byla tak vystrašená, že jí začal přeskakovat hlas: „Ten parfém se připravuje podle tajného návodu mé tchyně, je to Vůně sta motýlů!“

Chvíli všichni mlčeli. Všem se před očima objevil řádek slov na pamětní tabulce v síni předků: „Vytvořeno žijícím členem rodu Chen Sun.“

„Mohla to opravdu všechno způsobit paní Chen?“ pronesl Shi Mei.

„To je nepravděpodobné,“ řekl Mo Ran.

„Ne,“ řekl Chu Wanning.

Oba promluvili téměř současně. Podívali se po sobě. Chu Wanningova tvář zůstala netečná: „Jen mluv.“

Mo Ran bez rozpaků pokračoval: „Pokud vím, tak rodina Chen své bohatství získala díky zvláštní vůni od staré paní. Návod na její přípravu je tajný, ale výrobek se dá snadno opatřit. Z každých deseti dívek v Motýlím městě jich pět nebo šest používá tuto vůni. A zdá se, že mladý pan Chen měl také v oblibě vůni, kterou připravovala jeho matka a dával si ji do koupele, takže není divu, že ta vůně stále ulpívá na jeho těle. Co je ale zvláštní...“

Obrátil se k nahému muži v rakvi.

Už je mrtvý více než čtrnáct dní, ale vůně je tak silná, jako by ji někdo čerstvě použil. Mám pravdu mistře?“

„Mistře, odpovězte.“

„Hm.“

Mo Ran se zasmál: „Vy opravdu neplýtváte slovy.“

Ale nesmál se dlouho. Kolem něj se ovinul vlající šat, vzdouval se, jak ho Chu Wanning popadl a odtáhl o několik stop zpět. V jeho dlani zlaté zazářil Tianwen; rudozlaté světlo tančilo.

„Dávej pozor.“

Vůně sta motýlů náhle zesílila. Jak vůně naplnila vzduch kolem, objevila se také bílá mlha, rozlévala se a houstla se znepokojivou rychlostí. Celé úbočí hory se proměnilo v jezero mlhy, tak husté, že neviděl ani na konečky svých prstů.

Mo Ranovi poskočilo srdce.

Říše přeludů se otevřela.

„Á.“ Výkřik snachy Yao bylo to první, co se dalo v husté mlze zaslechnout. „Páni Cesty pomo...“ Zbytek nedořekla a pak už bylo jen ticho.

Špička Chu Wanningova prstu modře zasvítla, jak na Mo Ranovo čelo vložil sledovací kouzlo. „Buď opatrný, já půjdu zjistit, co se stalo.“

Potom zmizel v mlze ve směru odkud byl naposledy slyšet hlas.

Mo Ran se dotkl svého čela a tiše se zasmál: „No, i umístění kouzla je úplně stejné jako minule. Chu Wanningu, vůbec ses nezměnil.“

Mlha přišla rychle, ale stejně rychle se zase rozplývala a zakrátko úplně zmizela. Pohled, který se teď naskytl, byl daleko znepokojivější než mlha. Mo Ran se bál skoro stejně jako v minulém životě.

Když mlha zmizela, byla pryč také opuštěná a zarostlá hora.

Místo toho tu byla obrovská překrásná zahrada, plná pavilónů a vyhlídek, zelenajících se stromů i skupin skal a velkých kamenů a oblázkových cestiček, které se klikatily, kam až oko dohlédlo.

Pouhý pohled na to místo ale způsobil, že se Mo Ran začal cítit neskutečně šťastně.

Na tuto vidinu myslel ten tyranický ničema celý den. V minulém životě se tu ztratili; Mo Ran narazil na Shi Meie a pod vlivem očarování ho poprvé – a naposledy v životě políbil.

Jenže naneštěstí tenkrát Shi Mei před Mo Ranem asi ze strachu utekl. Mo Ran se cítil nespokojeně, jako by mu před nosem uteklo z talíře chutné sousto, na které se mu už sbíhaly sliny.

Poté, co se iluze rozplynula, se Shi Mei už nezajímal o to, co se stalo. Bylo to, jako by k tomu polibku nikdy nedošlo a ani jeden z nich už o tom nikdy nemluvil. Někdy, uprostřed noci, si Mo Ran říkal, jestli to nebyla jen představa, která vnikla z jeho posedlosti.

Představa nebo ne, přemýšlel Mo Ran a navlhčoval si rty jazykem, tentokrát mi Shi Mei tak lehce neunikne. Rozhodně nezůstane u jednoho polibku!

Shi Mei (师昧, Shī Mèi)

12. kapitola – Jeho Výsost políbí nepravého... hrůza...

Poté co chvíli chodil sem a tam, si už nebyl jistý směrem. Vůně sta motýlů však byla stále silnější. Ta vůně způsobovala zesílení pocitů, dráždila smysly a nutila ke konání neuvážených činů.

Mo Ran byl neklidný a roztěkaný. Měl pocit, jako by mu v břiše hořel malý ohýnek a krev mu pomalu začínala vřít.

Voda. Potřebuje vodu. Kde jen byl ten pramen?

Věděl, že někde ve světě přeludů je pramen s jezírkem. Když jej ve svém minulém životě našel, byl žíznivý a bolela ho hlava. Nešlo to už jinak. Několikrát nabral vodu do dlaní a vypil ji, připadalo mu, že otrávit se je pořád lepší než zemřít žízní. Když vodu vypil, cítil, že jeho vědomí je zastřenější a zastřenější. Když ho Shi Mei našel, střídavě nabýval a ztrácel vědomí. Shi Mei uplatnil své léčitelské dovednosti a odstranil jed z jeho těla. A on, zmatený, zpola v bezvědomí a stále omámený jedem, Shi Meie jako šílený políbil na rty.

Bývalý císař byl pevně odhodlaný si ten sen prožít znovu. Bloudil světem přeludů tak dlouho, dokud nezasechl zvuk zurčící vody. Celý rozradostněný se k ní rozběhl a bez váhání začal pít.

Jak očekával, podráždění vyvolané vůní vody ještě zesílila. Přestal se ovládat; najednou netoužil po ničem jiném než se ponořit do vody. Byl už skoro pod vodou, ale nevěděl o tom. A stejně jako v minulém životě, když začal ztrácet vědomí, objevila se ruka, která ho tahala ven. Voda cákala všemi směry a k nosu mu pronikl vzduch. Mo Ran zalapal po dechu a zamrkal řasami pokrytými kapkami, aby se podíval na postavu před sebou.

Postava se ze zamžené změnila na jasnou a zazněl skoro rozhněvaný hlas: „Proč piješ tu vodu, to chceš umřít?“

Mo Ran ze sebe oklepal vodu jako pes a vydechl úlevou, když uviděl, že je to Shi Mei.

„Mlč a vezmi si lék!“

Mo Ran otevřel ústa a poslušně spolkl pilulku tmavě purpurové barvy, oči měl celou dobu upřené na Shi Meiovu úchvatně krásnou tvář. Najednou, stejně jako v minulém životě, ho silný pocit vzrušení zbavil veškerých zábran. Ostatně, Mo Ran se nikdy nechoval jako počestný a ohleduplný muž. Chytil Shi Meie za zápěstí a rychle, než se stačil vzpamatovat, přitiskl své rty na ty jeho. Vyletěly zářivé jiskřičky a jeho hlava byla naráz úplně prázdná.

Ohledně choulostivých dobrodružství toho zažil až moc, ale k vášni na loži není třeba příliš dotyků rtů a tím méně vzájemné náklonnosti. Tělesných styků zažil hodně, polibků však zoufale málo.

Shi Mei vůbec nečekal, že na něj zaútočí takovým způsobem, překvapeně strnul na místě, až když mu do úst pronikl cizí jazyk, začal se bránit.

„Co to děl... hmf.“ Řekl toho jen půlku, jeho tvář byla hrubě obrácena nazpět a jeho rty zas překryly jiné rty. Mo Ran ho líbal daleko odvážněji než v minulém životě. Leželi na zemi kousek od pramene, těla propletená. Mo Ran tiskl Shi Meie pevně k zemi a líbal jeho vlhké a trochu chladné rty, ten dotek byl stejně dechberoucí jako tehdy, pak políbil jeho bradu, jeho ucho...

„Nehýbej se.“ Samotného ho překvapilo, jak chraplavý má hlas.

To už je příliš.

Jako by účinek té vody z pramene byl daleko silnější než v minulém životě, tehdy Shi Meie tak dlouho neobjímal. Mo Ranovo svědomí se ozvalo hned po několika dotycích, jeho sevření se uvolnilo, Shi Mei přeběhl vodní hladinu s pomocí jedné z technik quinggongu a ztratil se.

Ale tentokrát je zkažený a nestydatý, nemá už žádné svědomí a nechává se vést jen svou touhou. Líbá tolik, kolik se mu jen zachce a dál pevně tiskne tělo pod sebou.

Pod ním se zmitá Shi Mei, rozhněvaně vykřikne, ale jeho srdce je jako zbesilé, už ani nevnímá, co to křičí. Vidí jen krásnou tvář a vlhké svůdné rty, které se otvírají a zavírají.

Cítil, jak mu z podbřišku stoupaly vlny žhavého horka; jeho polibky byly stále hladovější. Donutil toho druhého otevřít ústa a svým jazykem vnikl dovnitř, aby ochutnal tu ukrytou sladkost.

Tepot srdce v jeho hrudi duněl jako úder bubny.

Rozerval Shi Meiov složitě zavázaný vnější šat a strhl mu pás. Jeho ruka vklouzla pod látku a hladila hladkou, pevnou kůži. Muž pod ním sebou při tom dotyku trhl, ale Mo Ran ho zas natlačil na zem.

Kousl Shi Meie do ucha a zašeptal: „No tak; bude se ti to líbit stejně jako mně.“

„Mo Weiyu!“

„Ale, ale, proč na mě křičíš jak na cizího?“ Mo Ran se usmál a olízl mu ušní lalůček. Ani jeho ruka nezahálela a sklouzla k boku.

Darebákovi Mo Ranovi nesahal šestnáctiletý ničema té doby ani po kolena; kam se hrabe na dnešního dvaatřicetiletého protřelého ničemu! Už dávno ztratil všechn stud.

Celé Shi Meiovo tělo bylo napjaté a Mo Ran cítil, jak se trochu chvěje. Viděl někoho velmi útlého, ale pod rukama cítil pevné svaly. Jeho touha už se nedala zadržet, sebeovládání zmizelo a roztrhl mu i spodní oděv.

Shi Mei už to nedokázal dál snášet: „Mo Weiyu! Zaslouhuješ smrt!“

Ozvala se hlasitá rána a výbuch mocné duchovní síly ho odmrštil stranou. Ta síla byla velmi prudká a Mo Rana to úplně zaskočilo. Jeho tělo bylo odhozeno a narazilo na skálu u pramene; skoro plival krev.

Shi Mei se pomalu a rozzlobeně zvedal a přidržoval si roztrhané oblečení. Zlaté světlo duchovní energie divoce praskalo v jeho dlani, vyletovaly jiskry a odrážely se mu v očích, stejně jako jeho hněv.

Mo Ranovi se z toho nárazu točila hlava, a měl nejasný dojem, že je něco špatně.

„Tianwene, sem!“

Po rozlíceném výkřiku se v Shi Meiově ruce objevila vrbová haluz; Tianwen odpověděl na zavolání. Vrbová větévka pronikavě zářila, po celé délce vyšlehávaly ohnivé plamínky a poblikávalo zlatavé světlo, jako vrbové lístky, které se chvějí ve vánku.

Mo Ran byl omráčený. Kdy se Shi Mei naučil přivolat Tianwen?

Než si to stačil rozmyslet, Tianwen nelítostně zasvištěl vzduchem a zasáhl jeho tvář. Vrbová haluz na něj vytrvale dopadala, nelítostně prolévala krev bídného darebáka Taxian Juna. Kdyby to viděl někdo, kdo podobně jako Rong Jiu trpěl v Mo Ranových rukách, určitě by radostně tleskal a křičel: „Pěkná rána! Ještě jednou! Potrestat zlo je dobrý skutek!“

Pod neustávajícím přívalem ostrých šlehnutí Mo Ran konečně vystřízlivěl.

Shi Mei je tak laskavý, jak by tohle mohl být on? Kdo jiný je tak zručný v mrskání lidí než Chu Wanning?

Chu Wanningovi už ochabla ruka, na chvíli odpočíval a třel si zápěstí. Právě se chystal znovu udeřit, když Mo Ran opřený o skálu začal vykašlávat krev.

„... Dost, nebo vážně umřu...“

Mo Ran vykašlal další krev. Cítil se zoufale. To je určitě ta největší smůla, jaká ho při jeho avantýrách kdy postihla.

Kde se tu vzal Chu Wanning? A proč má Shi Meiovu tvář i hlas?

Setřel si z koutku úst krev a těžce oddechoval. Vzhlédl. Možná to bylo kvůli bití, které právě dostal, nebo snad lék, který mu Chu Wanning dal konečně zabral. Když tentokrát zvedl hlavu, nebyl už před ním Shi Mei.

Chu Wanning stál pod stromem, rozhněvaný, se zachmuřenou tváří; z očí jako by na Mo Rana sršely blesky. Jeho zuřivý pohled opravdu naháněl strach.

Ale...

Mo Ran na něj chvíli civěl. Potom na sobě začal pociťovat ostudné a neklamné známky tělesného vzrušení.

Chu Wanning vždy chodil pečlivě ustrojený, nikde mu nepřečníval ani vlásek, složitý sněhobílý oděv pevně zapnutý až ke krku. Teď tu stál jen v cárech, které si musel přidržovat bílou štíhlou rukou, aby mu nesklouzly z ramen. Rty měl sytě rudé a trochu nateklé z toho líbání a kůži na šíji měl jako pokropenou drobnými tmavými skvrnkami, které tam zanechaly jeho rty. Tvářil se rozzlobeně, ale to mu jen dodávalo na přitažlivosti.

Zaplavily ho všechny vzpomínky na Chu Wanninga z minulého života; šílenství, krvežíznivost, nenávisť, chtíč, podrobení, rozkoš. Mo Ran na to nechtěl myslet, nechtěl vzpomínat, ale v ovzduší naplněném kovovým pachem krve smíšeného s Vůní sta motýlů, se vzpomínky nedaly potlačit.

Vzpomínky mu zaplavily mysl jako povodeň. Ne, nesmí na Chu Wanninga myslet takhle.

Ale i když k němu choval odpor, nenáviděl ho tolik, že by ho nejraději nasekal nadrobno, nacpal jako náplň do knedlíčků a uvařil, Mo Ran si musel něco přiznat. Ta nejvášnivější objetí, tu nejsilnější rozkoš, kterou v minulém životě prožil, mu dal Chu Wanning.

Nenávisť je jedna věc.

Ale pro muže, zvláště pro muže jako je Mo Ran, které ovládá hlavně chlípnost a zvířecost, jsou tělesné pudy věc úplně jiná.

Chu Wanning vydechl. Vypadal opravdu rozhněvaně a ruka, která držela Tianwen se třásla.

„Už ses probral?“

Mo Ran vyplivl další krev. „Ano, mistře.“

Chu Wanning chtěl pokračovat v bičování, ale pochopil, že Mo Ran byl pod vlivem přeludu a není možné jej z ničeho obviňovat. Na chvíli zaváhal a konečně vrbovou ratolest zase ukryl.

„To, co se dnes stalo...“

Mo Ran mu skočil do řeči: „O tom budete vědět jen vy a já. Nikdy to nikomu neřeknu. Ať do mě uhodí hrom!“

Chu Wanning chvíli mlčel a pak se napjatě usmál. „Tvou přísahu jsem slyšel už nejméně stokrát a ani jednou jsi to nemyslel vážně.“

„Tentokrát to myslím vážně!“

Ano, jeho tělo se vzrušilo, ale Mo Ran byl hluboce přesvědčený, že touha rozdat si to s Chu Wanningem, je něco podobného, jako mít v oblíbě uleželé tofu. Tedy že to rozhodně není nic, s čím byste se lidem chlubili. Smradlavé tofu si vezmete někam stranou, aby vás s tím nikdo neviděl, a hlavně to neucítí. Stejně je to, když máte chuť se vyspat s Chu Wanningem.

Mo Ran od jakživa Chu Wanninga nesnášel. Proč by ostatním vykládal, že ho sice na jednu stranu nenávidí, ale na druhou stranu to s ním chce dělat kdykoliv ho vidí? Co je to sakra za nemoc?

A jaké necudnosti s Chu Wanningem prováděl v minulém životě? To už stačilo. Nechce na to ani pomyslet.

„Vliv toho přeludu je velmi silný, ať už uvnitř potkáš kohokoli, dostane podobu člověka, kterého nejvíc toužíš vidět.“ Chu Wanning kráčet vedle Mo Rana a vykládal.

„Musíš zůstat klidný a soustředěný, aby se ti podařilo vliv přeludu potlačit.“

„Ach...“

No počkat! Mo Rana napadlo něco přímo příšerného. Po zádech mu přeběhl mráz.

Je možné, že Shi Mei, kterého v minulém životě potkal v říši přeludů nebyl Shi Mei? Co když to byl také –.

Vrhnul letmý pohled na Chu Wanninga. Otřásl se.

Ne!

Kdyby to byl Chu Wanning, koho v minulém životě políbil, určitě by ho spráskal bičem jako vždycky. Nebo by mu alespoň dal pár políčků.

To nebyl Chu Wanning. Určitě!

Zatímco Mo Ran přemýšlel, Chu Wanning najednou zastavil a schoval Mo Rana za sebe.

„Ticho.“

„Co se děje?“

„Vpředu se něco hýbe.“

Věci se odehrály úplně jinak než minulém životě a Mo Ran už nevěděl, co může čekat. Když uslyšel Chu Wanningova slova, hned se zeptal: „Není to Shi Mei?“

Chu Wanning se zamračil: „Dokud jsi v říši přeludů, v žádném případě si nesmíš představovat, koho můžeš potkat, protože pak, ať už potkáš kohokoli nebo cokoli, bude vypadat, jako právě ta osoba. Nerozptyluj se a soustřeď se.“

Mo Ran to zkusil, ale nešlo to.

Chu Wanning na něj pohlédl. Ve své dlani soustředil duchovní energii, vytvaroval z ní dýku a bodl Mo Rana do paže.

„Au!“

„Nekřič.“

Chu Wanning to předvídal. Druhou rukou se dotkl Mo Ranových rtů; z prstů vycházelo zlaté světlo a Mo Ran už nedokázal vydat ani hlásek.

„Bolí to?“

... Co si myslí! Ať se zkusí bodnout sám a uvidí, jestli to bolí!

Mo Ran nešťastně kýval hlavou, oči se mu zalévaly slzami.

„Dobře. Soustřed' se na bolest a nemysli na nic jiného. Pojd' za mnou, podíváme se tam.“

Mo Ran potichu proklínal Chu Wanninga a následoval ho po klikaté cestičce. Když se přiblížili, zaslechli hovor a smích, což bylo na takovém liduprázdném místě dost podezřelé. Prošli kolem vysoké dlouhé zdi a konečně dorazili na místo, odkud hlasy vycházely.

Byl tam veliký dům vyzdobený v červené a zelené barvě, ozářený jasnými světly, s vlajícími červenými hedvábnými závěsy. Na rozlehlém nádvoří byly stovky hodovních stolů s mísami plnými lákavých pokrmů. Bylo tam plno lidí, kteří pili víno, jedli a bavili se.

Křídla dveří do hlavní síně byla široce otevřená a za nimi byl vidět nápadný obrovský šarlatový znak 囍, dvojité xi. Vypadalo to jako svatební hostina.

„Mistře,“ zašeptal Mo Ran. „Podívejte se na ty lidi. Oni nemají tváře.“

13. kapitola – Nevěsta Jeho Výsostí

Chu Wanning si toho samozřejmě všiml ještě před Mo Ranovým upozorněním. Hosté vesele hovořili, ale nebylo možné určit, odkud hlasy přicházejí. Všichni, ať už seděli, nebo stáli, bavili se, nebo si připíjeli, měli tváře prázdné jako čistý list papíru.

„Co budeme dělat? Neříkejte, že tam prostě půjdeme a napijeme se s nimi?“

Chu Wanning se Mo Ranovu špatnému vtipu nesmál. Místo toho sklonil hlavu a soustředěně přemýšlel.

V ten okamžik z dálky zazněly zvuky kroků a z mlhy se vynořily dvě řady postav, které kráčely v průvodu k domu.

Chu Wanning a Mo Ran se ukryli za velkou skálu na zahradě. Obě řady se blížily, vedli je usmívající se zlatý chlapec a nefritová dívka, ti měli jasné obličejové s červenými tvářemi; vypadali přesně jako papírové figuríny chlapců a dívek, které se pálí jako obětiny zemřelým.

Oba drželi červené svíce silné stejně jako jejich paže, ozdobené navzájem propletenými draky a fénixy, které vydávaly silný pach květinového parfému z Motýlího města. Když tu vůni Mo Ran ucítil, znovu málem ztratil rozum a jen díky tupé bolesti v paži, do které ho Chu Wanning bodl, zůstával při smyslech. Dloubal se v ráně, aby se udržel při vědomí.

Chu Wanning na něj pohlédl.

„No, je to docela účinné.“

Potom se zvědavě zeptal: „Mistře, proč vy jste se nemusel bodnout, abyste zůstal při vědomí?“

„Vůně na mě nepůsobí.“

„A? Proč ne?“

Chu Wanning chladně odvětil: „Protože úroveň mé kultivace je vysoká.“

Oba zástupy vedené zlatým chlapcem a nefritovou dívkou pomalu stoupaly po schodišti. Chu Wanning je chvíli mlčky pozoroval a potom tiše zabručel: „Hm.“

Jen zřídka ho něco překvapilo. Mo Ran se na ně požíval také a byl překvapený úplně stejně. Byly to dvě řady mrtvol. Měly stejné tváře, jako když žily, ale oči měly zavřené a pleť smrtelně bledou. Při chůzi se kymácely. Většina z mrtvých těl patřila mladým lidem, kterým bylo méně než dvacet let. Byli to muži i ženy a jedna z postav vypadala povědomě.

Nejstarší mladý pán Chen, který předtím ležel v rakvi, se nějak ocitl v tomto průvodu a pomalu se zavřenýma očima kráčet za podivnou vůní svící. Všichni v průvodu, až na něho, tvořili páry. Vedle něj však nebyla mrtvola, ale papírová figurína nevěsty.

Ale mladým panem Chenem to nekončilo. Když se zástup přiblížil a oni mohli vidět ty, kteří kráčeli na jeho konci, Mo Ran okamžitě zbledl.

Na konci průvodu byli Shi Mei a snacha Yao. Hlavy měli svěšené. I oni měli zavřené oči, bledé tváře a pohybovali se úplně stejně jako mrtvolky. Nebylo možné poznat, zda jsou ještě naživu.

Mo Ran byl obavami celý bez sebe, vyskočil a chtěl se rozběhnout k nim, ale Chu Wanning ho chytil za rameno a zastavil. „Počkej.“

„Ale Shi Mei...“

„Vím.“ Chu Wanning sledoval, jak se obě řady pomalu pohybují a zašeptal: „Nespěchej. Podívej, to místo je chráněné kouzlem. Když se tam přičítíš a porušíš ochrannou linii, spustíš poplach. Pokud na nás zaútočí všichni duchové bez tváře, těžko to zvládneme.“

Chu Wanning byl odborník na magické ochrany, jeho vlastní magické bariéry byly odolné a byl velmi pozorný. Mo Ran se rozhlédl ještě jednou a všiml si, že vchod na nádvoří vyplňuje téměř neviditelný závoj.

Když zlatý chlapec a nefritová dívka přišli až tam, začali opatrně foukat na svíce, které se rozhořely vysokým plamenem a pak pomalu prošli bariérou na nádvoří.

Muži a ženy v řadách je následovali a bez potíží procházeli magickou ochranou. Lidé bez tváří, kteří uvnitř hodovali, se k nim otočili a začali tleskat a smát se.

„Jdi za nimi,“ řekl Chu Wanning. „Až budeš procházet bariérou, zavři oči a nedýchej. Dělej za všech okolností totéž, co ty mrtvolky a v žádném případě nemluv.“

Mo Ran měl strach o Shi Meie a tak nepotřeboval dvakrát povzbuzovat a společně s Chu Wannigem se vmísil mezi mrtvoly. V každé řadě byl stejný počet mrtvol. Chu Wanning se postavil za Shi Meie, takže Mo Ran musel stát za snachou Yao. Průvod postupoval dopředu mučivě pomalu. Mo Ran se díval po Shi Meiovi, ale neviděl nic, než jeho bledou tvář a bezmocně skloněnou šíji.

Konečně dorazili až k bariéře. Oba zadrželi dech a prošli bez úhony dovnitř. Nádvoří vypadalo ještě rozlehlejší, než když se dívali z venku. Po stranách hlavní třípatrové budovy vyzdobené lampióny a barevnými praporci vedla dvě postranní nízká křídla, která nádvoří ohraničovala, a kde se nacházela nejméně stovka malých pokojíků, každý s velkým, šarlatovým znakem dvojitého xi na okně a s červeným lampiónem zavěšeným u dveří.

Zazněly rány petard a dělobuchů a všichni hosté bez tváří naráz vstali.

Před budovu vyšel obřadník bez tváře a přeskakujícím hlasem oznámil: „Nastala příznivá hodina, ženichové a nevěsty přišli...“

Mo Ran byl užaslý. Co? Ty dvě řady mrtvol jsou ženichové a nevěsty?

Prosebně se zadíval na Chu Wanninga, ale Beidou nesmrtelnosti svažtil čelo a byl příliš zamyšlený, než aby Mo Ranovi věnoval jediný pohled.

Mo Ran si pomyslel, že strýcova snaha byla zaměřená nesprávným směrem, když ho poslal pryč z hory, aby získal zkušenosti společně s takovým učitelem. Víc by mu prospělo, kdyby s ním žádný učitel nebyl.

Na nádvoří přiskotačily smějící se děti oblečené v červeném, s vlasy svázanými bílými stuhami. Obklopily dvě řady stojících postav jako hejno malých rybek a každé z nich táhlo jednu mrtvolu do pokojíku po obou stranách nádvoří.

Mo Ran byl úplně bezradný, a tak se obrátil na Chu Wanninga a bezhlesně, jen rty naznačil slova: Mistrě, co mám dělat?

Chu Wanning kývl hlavou a prstem ukázal na mrtvoly, které poslušně kráčely za děvčátky a chlapci. Bylo to jasné – jdi za nimi.

Protože neměl na vybranou, musel Mo Ran škobrtat za malým chlapcem s čupřinou vlasů, který ho odvedl do jedné z místností. Jakmile vstoupili, chlapec mávl paží a dveře se s třesknutím zabouchly.

Mo Ran obezřetně dítě sledoval, s obavami, co mu ten malý duch bez tváře hodlá provést.

V minulém životě Chu Wanning sám zachránil Shi Meie a unikl s ním z říše přeludů. Mo Ran nemusel dělat nic, protože zlo bylo poraženo. Navíc ho příliš zaměstnávalo přemítání o chuti Shi Meiových rtů, než aby dával pozor na to, co Chu Wanning říká.

Proto, když se situace vyvinula jinak, neměl vůbec ponětí, co může čekat, a musel se připravit na to, že stát se může cokoli.

V pokoji stál toaletní stolek s bronzovým zrcadlem a ve skříňce byl úhledně složený červenočerný svatební oděv zdobený bohatou výšivkou.

Dítě poklepalo na židli, aby se Mo Ran posadil.

Mo Ran viděl, že duchové nejsou moc chytří. Spíš dost hloupí. Dokud nemluvil, nedokázali ho rozeznat od mrtvého. Posadil se k toaletnímu stolku a dítě přicupitalo, aby mu pomohlo s mytím a převlékáním.

Oknem dovnitř vlétl květ jabloně haitang a pomalu se snesl do bronzového umyvadla.

Mo Ranovi se rozjasnily oči. Jabloni haitang se také říkalo Yuheng noční oblohy a Chu Wanning ji používal k tajnému dorozumívání. Vytáhl květ z vody, ten se mu okamžitě rozvinul v dlani a ukázala se tak jiskřička zlatého světla v jeho středu. Tu jiskřičku uchopil prsty a vložil si ji do ucha. Okamžitě uslyšel Chu Wanningův hlas.

„Mo Rane, použil jsem Tianwen a potvrdil jsem si, že tuto říši přeludů vytvořila mistryně obřadů duchů z Motýlího města. Díky obětinám a uctívání venkovany, se jí podařilo stát se skutečnou bohyní. Každá svatba duchů posiluje její moc, a proto ráda koná tyto obřady. Mrtvoly, které stojí v řadách jsou zřejmě páry duchů za posledních pár stovek let, kdy se v Motýlím městě pořádají svatby duchů. Má ráda veselí, a proto svolává mrtvá těla do říše přeludů noc za nocí, aby byla stále silnější.“

Mo Ran si pomyslel: To je ale zvrácenost!

Když se bozi nudí, většinou si před mladíky a dívkami hrají na dohazovače. Ale tahle mistryně obřadů duchů je jiná, snad má tělo božstva, ale zapoměla si nechat narůst hlavu. Jen tak se dá

vysvětlit její podivná záliba v tom, aby pořádala svatby nebožtíkům a ne jednou, ale vytahuje je z hrobů každou noc, pořád dokola!

Jsou orgie mrtvol tak úžasné? Ta staropanenská nebeštanka je vážně šílená.

Chu Wanning mluvil dál: „Její skutečné tělo tu není. Nechovej se lehkomyšlně. Prostě následuj zlatého chlapce nebo nefritovou dívku. Dříve nebo později se objeví bytost, která pohlcuje energii svateb duchů.“

Mo Ran se chtěl zeptat, jestli je Shi Mei v pořádku.

„Nemusíš mít o Shi Meie strach. On a mladá paní Chen jen dočasně ztratili vědomí kvůli té vůni.“ Chu Wanning byl velmi důkladný a předvídal, na co se Mo Ran bude chtít ptát. „Dávej na sebe pozor. Já se o všechno postarám.“

Hlas utichl.

Ve stejné chvíli přestalo dítě upravovat Mo Ranův zevnějšek. Jeho odraz v zrcadle vypadal velmi pohledně, koutky úst se mu přirozeně stáčely nahoru, obočí dlouhá a výrazná. Límeček ohnivě červených šatů byl pečlivě přeložený, dlouhé vlasy měl stažené bílou stuhou, takže vypadal přesně jako ženich na svatbě duchů.

Dítě mu posunkem naznačilo, aby šel. Pevně zavřené dveře se rozlétly.

V krytém průchodu stála řada mrtvol ve svatebních šatech, byli to muži i ženy. Vypadalo to, že mistryně obřadů duchů to má opravdu v hlavě zpřeházené, a náhodně sestavuje páry, které se zúčastní svatebního obřadu a vůbec ji nezajímá, zda pár tvoří muž a žena, dva muži anebo dvě ženy.

Druhá řada mrtvých stála na druhé straně nádvoří. Bylo to moc daleko, než aby Mo Ran viděl, jestli už Chu Wanning a Shi Mei vyšli ven.

Řada se pomalu pohnula dopředu a jak pár za párem uzavíral sňatek, bylo slyšet od domu hlas obřadníka.

Mo Ran si všiml, že před ním stojí snacha Yao a pořád měl dojem, že je něco v nepořádku. Dlouho si s tím lámal hlavu a řada se pořád zkracovala a zkracovala, už zbývalo jen několik dvojic, když na to ten špinavý darebák konečně přišel.

Když řada postupuje takto, neznámá to, že ta žena před ním si vezme Shi Meie a sám skončí s tím příšerným Chu Wanningem? Tak to nemůže nechat!

Bývalý císař smrtelníků byl rozčilený. Sevřel rty a bez skrupulí odtáhl snachu Yao dozadu a sám se postavil na místo ní.

Dítě vedle něj bylo vyvedené z míry, ale Mo Ran okamžitě svěsil hlavu a pomalu se šoural jako ostatní mrtvoly dopředu. Kultivace zlatého chlapce a nefritové dívky nebyla nijak vysoká. Chvilí byli zmatení, ale protože nemohli přijít na to, co se stalo, neudělali ti dva zabeďněnci vůbec nic.

Mo Ran byl sám se sebou spokojený a těšil se, až se zase shledá se Shi Meiem.

Na protější straně Chu Wanning pozoroval Shi Meie, který stál před ním. Nemohl říci, co na ně může čekat. Měl vždycky ostrý jazyk, ale měkké srdce, a i když se nestaral o to, že bude kvůli své neústupnosti neoblíbený, záleželo mu na tom, aby jeho žáci nebyli vystavováni nebezpečí.

Natáhl se a omámeného Shi Meie schoval za sebe; vyměnil si s ním místo.

Už byl na řadě.

Na konci průchodu stála služebná, která držela červenočerný podnos. Když se k ní Chu Wanning přiblížil, zvonivě se zasmála, z míst, kde nebyl žádný obličej vycházel jasný hlas mladé ženy.

„Blahopřeji vám paní, přeji hodně štěstí a spokojenosti až do pozdního věku.“

Chu Wanningův obličej okamžitě potemněl. Paní? Nemáš snad oči?

Když se znovu podíval do prázdné tváře ducha, musel se opravit. Opravdu nemá oči.

Duch služky se smál. Zvedla z podnosu červený závoj a zakryla s ním Chu Wanningův obličej. Potom se natáhla ledově studená ruka a lehce se ho dotkla. Stále zněl zvonivý smích. „Tudy, má paní.“

Chu Wanning (楚晚宁, *Chǔ Wǎnníng*)

14. kapitola – Jeho Výsost uzavírá sňatek

Chu Wanning viděl i přes to, že mu před očima visel tenký červený závoj, ale všechno měl rozmazané. Rysy jeho vlastní tváře byly nejasné, ale klidné, když se nechal přízračnou družičkou odvést do slavnostní síně.

Když se přes červenou mlhu závoje zadíval na postavu, která tam stála, okolo Chu Wanninga se rázem prudce ochladilo.

Mo Ran byl také ohromený.

Ale... neměl to být Shi Mei?

Tvář „nevěsty“ která stála před ním v okázalých rudých šatech zakrýval závoj. Tvář za závojem neviděl jasně, ale čím déle se díval, tím víc byl přesvědčený, že je to Chu Wanningova krásná, ale studená tvář a že se dívá tak rozzlobeně, že by mohl vraždit pohledem.

Stál proti Chu Wanningovi; stísněně na sebe hleděli. Sám se nejprve zatvářil udiveně, potom byl jeho výraz velmi složitý. Jeho tvář odrážela škálu nejrůznějších pocitů a nakonec podivně strnula.

Za nimi se zlatý chlapec s nefritovou dívkou začali smát, tleskat rukama a radostně prozpěvovat:

„Bílého císaře vody čisté vlnkami se třpytí,
pár mandarínských kachen v zobáčcích nese kvítí.
V jedné rakvi, v jednom hrobě,
v životě, ve smrti dva patří k sobě.
Spolu budou svorně kráčet pod nebem,
spolu budou duše, když těla spolkne zem.“

Ty verše jsou temné a nahánějí strach; pod veselostí se ukrývá lítost a zármutek. Kdyby Mo Ran mohl něco říci, bylo by to: fuj. Ale on nesmí promluvit.

Před stupínkem byl pár papírových figur, které představovaly muže a ženu. Neměly tváře, ale byly bohatě oblečené. Měly asi představovat rodiče duchů snoubenců.

Obřadník začal zvučně vykládat: „Zamilovaná nevěstinka se stydí prohodit slovo, odvažuje se jen tu a tam něžně hodit očkama, její úsměv zakrývá červené hedvábí; ať tedy ženich zvedne závoj.“

Mo Ran se napřed dost zdráhal, ale když slyšel ta slova, málem se neudržel a rozesmál se.

Hahaha, zamilovaná nevěstinka se stydí prohodit slovo, hahaha! Chu Wanningova tvář byla bleďá hněvem. Zavíral oči, jako by mu to mělo pomoci, aby už nic neslyšel.

Služebná se zachichotala a podala Mo Ranovi složený vějíř, protože vějíř, shan, zní stejně jako dobrý, shan, což mělo přivolat štěstí.

Mo Ran zadržoval smích, ale udělal, jak mu bylo řečeno a zvedl vějířem závoj. Dokonce i řasy se mu chvěly potlačovaným smíchem, když uviděl jak rozvztekle se Chu Wanning tváří.

Chu Wanning na sobě cítil Mo Ranův výsměšný pohled, chvíli to snášel, ale nakonec na něj upřel oči, z kterých vražedně sršely blesky.

Ale s tím, jak mu vlasy halil závoj a zdobné červené šaty mu elegantně obepínaly tělo, i když se tvářil pořád stejně tvrdě a oči měl zarudlé hněvem a vzdorem, byl to nesmírně svůdný obraz.

Když se mu Mo Ran zadíval do očí, smích mu zmrzl na rtech. Mistr vypadal přesně stejně jako kdysi, v jeho minulém životě.

Ta vzpomínka ho pohltila, najednou nevěděl, kde je. Trvalo to jen kratičkou chvílí, Mo Rana přesto zalil studený pot.

Vůči Chu Wanningovi se dopustil tří ukrutných činů. Prvním byla vražda. Chu Wanninga zabil tak, že na něj použil magickou techniku. Druhým bylo zneuctění. Donutil Chu Wanninga, aby ukájel jeho chtič. Třetím...

Ten třetí čin ho v jeho minulém životě nejvíce uspokojil, ale také toho nejvíce litoval. Pozemský císař by nikdy nepřipustil, že něčeho želí, ale také nikdy nedokázal uniknout bolesti skryté hluboko v srdci.

Zatraceně. Proč vzpomíná na tu šílenou minulost? Proč vzpomíná na Chu Wanninga?

Chu Wanning na něj stále vrhal vražedné pohledy. Mo Ran ho už nechtěl dál rozčilovat, zatvářil se bezradně a omluvně se usmál.

Obřadník řekl: „Ženichu a nevěsto, vykonejte rituál woguan.“

Rituál woguan znamenal, že si novomanželé musí nejprve omýt ruce každý zvlášť a potom musí umýt ruce svému protějšku.

Služka přinesla porcelánovou konvici naplněnou čistou vodou, kývla na ně a vlila trochu vody do umyvadla.

V Chu Wanningově obličej se odrážela nechuť z toho, že nejprve musí mýt ruce sobě a potom někomu jinému. Mo Ran byl roztržitý, ale Chu Wanningovy ruce bez nehody umyl. Chu Wanning však byl podrážděný a vylil najednou vše, co zbylo v konvici, takže Mo Ranovi zmáčel rukáv.

Mo Ran se chvíli díval na mokrý rukáv. Nedal na sobě nic znát; zdálo se, že jeho mysl někde bloudí, jen v očích se mu zalesklo slabé světlo.

Srdce mu divoce bušilo, jak přemýšlel. Chu Wanning se nezměnil, vůbec se nezměnil. Každý jeho čin, každá myšlenka v tomto a minulém životě jsou přesně stejné.

Pomalou zvedl hlavu a na chvíli měl pocit, že je zpátky na hoře Sisheng, stojí před palácem Wushan a Chu Wanning k němu stoupá po schodišti. Pokleká před Mo Ranem, hrdé čelo se dotýká země. Rovná záda se shrbila, jak dlouze klečel u Mo Ranových nohou.

„Obřad woguan byl vykonán!“

Hlas služebné Mo Ran vytrhl ze vzpomínání. Jeho oči se setkaly s Chu Wanningovými očima; temné zřítelnice se zlobně zaleskly studeným světlem, jako když se zatřpytí čepel meče.

Minulost je minulost. Kdysi donutil Chu Wanninga, aby se sklonil u jeho nohou a když na to myslí nyní, má pocit, že to stálo příliš mnoho...

Po rituálu woguan následovaly obřady tonglao a hejin.

Služebná zpěvavě pronesla: „Manžel a manželka si vymění číše vína, od této chvíle budou spolu až do skonání světa.“

Chu Wanningovy oči Fénixe se nebezpečně přivíraly, zřejmě zuřil. Mo Ran by se nedivil, kdyby nakonec mistryni obřadů duchů rozsekal na kousky. Sám se bál na Chu Wanninga dívat. Stačí jediný pohled, aby se znovu propadl do zmatených vzpomínek probouzejících stud, ze kterých nedokáže vyběhnout.

„První úklona patří nebi a zemi.“

Mo Ran si myslel, že i když to všechno jen předstírají, Chu Wanning je tak hrdý, že se neukloní. Ale nečekaně, snad aby věc dotáhl do konce, Chu Wanning zavřel oči a s cukajícím obočím se sklonil. Jejich čela se dotkla země zároveň.

„Druhá úklona patří rodičům.“

Uklonili se papírovým loutkám bez obličejů. Dalo se o nich vůbec mluvit jako o rodičích?

„Potřetí se manželé ukloní sobě navzájem.“

Chu Wanningovy dlouhé husté řasy se sklopily, když se otočil, aniž Mo Ranovi věnoval jediný pohled. Zuby měl pevně stisknuté.

Oba byli nepozorní a ocitli se moc blízko sebe. Jejich hlavy se s třesknutím srazily. Chu Wanning se bolestivě nadechl, chytil se za čelo a slzavými očima se rozzlobeně zadíval na Mo Rana, který si také držel hlavu.

Mo Ran naznačil, že se omlouvá.

Chu Wanning mlčel, zamračil se a pak obrátil oči v sloup.

Následoval rituál jiefa. Obřadník začal odříkávat: „Když se pramínky vlasů manžela a manželky spojí dohromady, trvalá láska je jistá.“ Služka podala zlaté nůžky. Mo Ran sebou poplašeně trhnul; měl strach, že ho jimi Chu Wanning ze vzteku ubodá. Ten však jenom jim oběma ustříhl pramen vlasů a vložil je do brokátového váčku, který „nevěště“ Chu Wanningovi předali zlatý chlapec s nefritovou dívkou.

Mo Ran měl sto chutí se ho zeptat, jestli ty vlasy nepoužije k tomu, aby na něj vložil nějakou strašlivou kletbu.

Obřadník zahlaholil: „Obřad je ukončen!“

Oba ulehčeně vydechli a vstali. Jenže obřadník mluvil dál.

„Nastala příznivá hodina, vejděte do svatební komnaty.“

A sakra.

Mo Ran strnul. Měl pocit, že začne zvracet krev.

Co je to za nejapný žert? Pokud s Chu Wanninem stráví noc, tahle svatba bude opravdu svatbou duchů. Ano, říká se, že když někdo zemře při milování, je krásný i jako duch, ale v tomto životě... ne, počkat, v obou svých životech, chtěl jen hodného a čistého Shi Meie a ne toho studenokrevného démona Chu Wanninga, který každého, kdo po něm zatouží, sváže a potopí do bahna!

Nedalo by se ze svatby ještě utéct?

Mo Ran (墨燃, Mò Rán)

15. kapitola – Jeho Výsost během svatební noci učiní odhalení

Útěk ze svatby zůstal jen nesplněným přáním. Nemůže přece zmizet, když Shi Mei je pořád někde tady.

Není ta zatracená mistryně obřadů duchů nějak moc důkladná?

Mo Ran byl bledý vztekem i tím, jak se snažil ovládnout. Sám pro sebe si mružel: „Jak to, že jí nestačilo dohlížet nad těmi všemi těmi svatebními rituály, proč se musí ještě starat o svatební noc? A navíc, všichni jsou mrtví! Co posmrtná ztuhlost? Jak se vůbec dá svatební noc uskutečnit?“

Mo Ran dostal strach se na Chu Wanninga jen podívat, a tak raději hloupě předstíral, že ho nesmírně zajímá koberec na zemi. V tu chvíli si moc přál popadnout mistryni obřadů duchů a zařvat jí do tváře: „Nasrat! To ty ukážeš mně, jak se to dělá!“

Zlatý chlapec a nefritová dívka kroužili kolem nich a směřovali je do zadní části síně. Tam ležela rakev nalakovaná jasně červenou barvou. Byla obrovská, dvakrát větší než obyčejná rakev a vypadala přesně jako ta, kterou předtím vykopali.

Chu Wanning téměř neslyšně zamumlal, že už to pochopil. Mo Ranovi to také došlo, a ulehčeně si oddechl. Dva nebožtíci spolu samozřejmě nemůžou prožít opravdovou svatební noc, nejspíš to jen znamená že je oba zavřou do rakve a společně je pohřbí a budou tak „ve smrti patřit k sobě“.

Zlatý chlapec a nefritová dívka jejich podezření potvrdili. „Ať nevěsta vejde do svatební komnaty jako první.“ Chu Wanning si urovnal široké rukávy a s mrazivým výrazem ulehl do rakve.

„Nyní do svatební komnaty vejde ženich.“

Mo Ran rukama sevřel okraj rakve a zamrkal. Chu Wanning zabral více než polovinu rakve. Rakev snad byla velká, ale pro dva muže byla přece jen příliš těsná. Vyškrábal se dovnitř a nemohl jinak než si lehnout na Chu Wanningovy rozprostřené šaty, za což sklídl rozzlobený pohled.

Zlatý chlapec s nefritovou dívkou obcházeli rakev a znovu zpívali tutéž veselou, a přesto žalostnou píseň jako prve:

„Bílého císaře vody čisté vlnkami se třpytí,
pár mandarínských kachen v zobáčcích nese kvítí.

V jedné rakvi, v jednom hrobě,
v životě, ve smrti dva patří k sobě.

Spolu budou svorně kráčet pod nebem,
spolu budou duše, když těla spolkne zem.“

Píseň skončila, děti přistoupily k rakvi, jedno na pravou a druhé na levou stranu a pomalu nasadily víko. Ozvalo se tlumené zadunění a rozhostila se úplná tma. Chu Wanning a Mo Ran byli uvězněni v rakvi.

Rakev měla dost silné stěny, takže spolu mohli potichu mluvit, aniž by je zvenčí někdo slyšel. Chu Wannig zvedl ruku a vztyčil zvukotěsnou bariéru, aby zajistil, že je opravdu nikdo neuslyší. První věc, kterou řekl bylo: „Odval se, ležíš mi na ruce.“

Nemají náhodou na práci naléhavější záležitosti než se dohadovat o tom, kdo komu leží na ruce? I když Mo Ran v duchu reptal, rychle se odsunul.

„Víc, nemám místo na nohy.“

Odsunul se dál.

„Ještě víc, šťoucháš mě do tváře.“

Mo Ran ukřivděně zafňukal: „Mistře, já jsem už úplně u stěny, co ještě chcete?“

Chu Wanning prudce vydechl a odmlčel se.

Mo Ran byl chvíli natěsnaný v rohu rakve, potom se náhle rakev zhoupla a zvedla, jak ji nějakí lidé odnášeli neznámo kam. Rakev se otřásala při každém jejich kroku. Mo Ran rozčileně naslouchal zvukům zvenčí a zuřil, když pomyslel na to, že Shi Mei je pravděpodobně zavřený v rakvi společně se snachou Yao, a on s tím nemůže vůbec nic dělat.

Magická bariéra, kterou vytvořil Chu Wanning byla dost silná, aby nepropouštěla zvuk zevnitř ven, ale aby bylo možné slyšet zvuky zvenčí. Přes stěnu rakve bylo slyšet praskání petard. Mo Ran se zeptal: „Ten zástup duchů a démonů se už určitě nudí, kam ponесou ty rakve?“

Uvnitř byla moc velká tma na to, aby viděl jeho obličej, takže mohl jenom poslouchat Chu Wanningův hlas. „Podle zvyklostí panujících v Motýlím městě by měl být cílem chrám před hradbami.“

Mo Ran kývnul a chvíli naslouchal.

„...Mistře, zdá se mi, že venku je slyšet víc a víc kroků.“

„Duchové putují jen v noci a všechny rakve budou přenášeny společně. Pokud hádám správně mistryně obřadů duchů se objeví ve své skutečné podobě v chrámu, aby vybrala „poplatek“ od novomanželských párů.“

„Nevšimnou si lidé, že přes město jsou přenášeny stovky rakví?“ nadhodil Mo Ran.

„Nevšimnou,“ odpověděl Chu Wanning. „Rakve nesou zlatí chlapci a nefritové dívky. Obyčejní lidé nemohou vidět věci, které nesou duchové.“

„Jak si tím můžete být jistý?“ podivil se Mo Ran.

„Použil jsem Tianwen, abych vyslechl zlatého chlapce v převlékárně,“ řekl Chu Wanning.

Na chvíli ztichl a potom se znovu zeptal: „K čemu byla ta červená rakev na hoře, ta, ve které ležel mladý pán Chen? A proč umírají členové rodiny Chen?“

„To nevím.“

Mo Ran byl překvapený: „Zlatý chlapec vám to neřekl?“

„Zlatý chlapec to také nevěděl,“ odpověděl Chu Wanning.

Chvíli bylo ticho, potom Chu Wanning znovu promluvil: „Myslím si, že ta rodina před námi něco tají.“

„Jak to?“

„Vzpomeň si, že i když ta bytost uctívána v chrámu je velmi zlá, přece si vytvořila tělo blaženosti a stalo se z ní nižší božstvo, a aby ještě zesílila, potřebuje být uctívána lidmi.“

Ve svém minulém životě Mo Ran nikdy nevěnoval pozornost Chu Wanningovým výkladům, a tak nutně skončil tak, že úplně postrádal některé základní znalosti, které potřeboval k vyřešení určitých záležitostí. Řekl si, že by mohl být pokornější a ve svém znovuzrození nějaké vědomosti načerpat, a proto se zeptal: „Co je to tělo blaženosti?“

„Co jsi dělal, když jsme probírali rozdíly mezi bohy, nižšími božstvy, duchy a démony?“

Mo Ran si pomyslel, že se Jeho znovuzrozená Výsost si těžko může pamatovat něco, co se učila před více než deseti lety! Ale potom si řekl, že té době nejspíš při hodině tajně četl Lože devíti draků a jednoho fénixe, nebo házel zamilované pohledy po Shi Meiovi, nebo si prohlížel Chu Wanningův krk a za jeho zády naznačoval urážnutí hlavy.

Chu Wanning mu okamžitě uložil trest: „Až se vrátíme, desetkrát opišeš Tajné učení šesti království.“

„Á...“

Zanedbávat školu se nevyplácí.

„Nižší božstva se liší od bohů. Bozi si mohou dělat, co se jim zachce, ale nižší božstva nemohou zasahovat do pozemských záležitostí, pokud je o to někdo neprosí.“

Mo Ranovi přešel po zádech mráz. „To znamená, že za smrt členů rodiny Chen někdo prosil?“

Chu Wanningův hlas zněl ve tmě strašidelně.

„Prosebník nemusí být živý člověk.“

Mo Ran otevřel ústa, aby se dál vyptával, ale než stihl něco říci, rakev se neočekávaně otřásla a nahnula na levou stranu, asi proto že zlatý chlapec a nefritová dívka ji museli nést někam do kopce.

Protože to nečekal a rakev byla zevnitř hladká a nedalo se tam ničeho držet, Mo Ran se převálil do Chu Wanningovy náruče.

„Nn...“

Mo Ran se chytil za naražený nos a zmateně zvednul hlavu, když ucítil slabou vůni jabloňových květů. Vůně byla lehká jako ranní opar, který v sobě ještě tají noční chlad. Takové vůně většinou omamují a zakalují vědomí, ale tahle byla čistá a osvěžující.

Mo Ran strnul.

Tu vůni dobře znal. Byla to Chu Wanningova vůně. Pro Mo Rana byla ta vůně spojená s touhou. Hluboko skryté necudné myšlenky se draly na povrch rychlostí, s jakou blesk zažehne lesní požár. Bylo to jako rána do hlavy.

16. kapitola – Jeho Výsost je otřesena

Nikdo nemůže vinit Mo Rana z toho, že je jako zvíře, když je uvězněný v takovém těsném prostoru s někým, s kým už spal tolikrát, že se to ani nedá spočítat. Co na tom záleží, jestli to byl upřímný cit, nebo to bylo předstírané, bylo to ze msty nebo náklonnosti. Kdyby kdokoli jiný cítil takovou známou vůni, jeho myšlenky by určitě plynuly úplně stejně.

A navíc, Mo Ran je přece zpustlík.

Shi Mei byl jeho čistý bílý svit luny, neodvažoval se ho dotknout, nechtěl ho poskvřnit.

Vůči Chu Wanningovi žádné zábrany neměl. Na Chu Wanningovi si vybil všechny nespoutané touhy, všechnu svou divokost, všechny nečisté myšlenky, které nosil ukryté hluboko v sobě.

Strhnul ho do špíny, dělal s ním všechno, co si se Shi Meiem ani neodvážil představit.

V minulém životě, kdykoli viděl Chu Wanninga s hlavou zvrácenou dozadu, s odhaleným krkem, měl pocit, že se mění v krvežíznivou stvůru, kterou vede jen touha zakousnout se mu do hrdla a polykat jeho krev, rozervat maso a zakousnout se do jeho kostí.

Nestaral se o to, co cítí Chu Wanning, a nesnažil se krotit.

Jeho tělo si na něj vytvořilo takový návyk, že pouhý závan Chu Wanningovy vůně způsobil, že se mu v podbřišku rozlilo šízravé horko a srdce mu začalo divoce bít. Zatoužil přivázat ho k posteli a udělat mu to.

V tichu rakev bylo slyšet šílený tlukot Mo Ranova srdce. Věděl, že Chu Wanningova tvář je blízko, protože cítil jeho dech. Kdyby se sklonil a zakousnul se, Chu Wanning by neměl kam uniknout.

Tak dost.

Mo Ran se odvrátil od Chu Wanninga, ale nešlo to snadno, protože rakev byla opravdu těsná.

Mo Ran se nejistě usmál: „Promiňte mistře, nečekal jsem, že se rakev po---hne.“

Jak mluvil, rakev se znovu zakývala a Mo Ran opět sklouzl do Chu Wanningovy náruče.

Mo Ran se znovu odsunul pryč a rakev se vzápětí znovu nahnula, a to se opakovalo stále a stále.

Jsem snad prokletý, nebo co, pomyslel si Mo Ran, když se snažil vydrápat zpátky.

Zlatý chlapec a nefritová dívka asi stále sestupovali z nějakého svahu. Stěny rakev byly příliš hladké a Mo Ran se zase bezmocně svalil na Chu Wanninga.

„Mistře,“ Mo Ran se kousl do rtu a nasadil omluvný tón. Od malička vypadal roztomile, a když si dal záležet, uměl schovat svoje vlčí tesáky a udělat ze sebe přítulné štěňátko.

Chu Wanning neříkal nic.

Mo Ran už nechtěl klouzat zpátky tak to prostě vzdal. „Já to vážně nedělám naschvál.“

Mo Ran zašeptal: „Od toho, jako pořád narážím do rakve, mě bolí ty rány na zádech.“

Ve tmě se zdálo, že si Chu Wanning tiše povzdechl. Zvuky gongů a bubnů venku byly moc hlasité, takže Mo Ran si nebyl jistý, zda to opravdu slyšel.

Ale v příští chvíli vůně květů jabloně haitang zesílila. Chu Wanning natáhl paži a položil ji Mo Ranovi kolem ramen a vyplnil tak prázdný prostor mezi jeho tělem a stěnou rakve, takže tam už nemohl narazit.

Nebylo to opravdové objetí, protože Chu Wanning svou paži natáhl daleko a dával pozor, aby se nedotkl jeho těla, takže se Mo Rana dotýkaly jenom šaty, přesto ta poloha byla trochu důvěrná.

„Dávej pozor, a neuhod' se zas.“ Jeho hlas byl hluboký, jako zvuk porcelánu, na který dopadá prudký vodní proud, vyrovnaný a důstojný. Bylo by příjemné takovému hlasu naslouchat, kdybyste mu naslouchali bez hněvu.

„Hm.“

Oba mlčeli.

Mo Ran je zatím jen vytáhlý chlapec, ještě nedorostl do výšky, jakou bude mít v dospělosti. Právě teď v Chu Wanningově náručí mu čelo dosahuje k jeho bradě.

Ten pocit je důvěrně známý a přesto cizí.

Důvěrně známý je ten muž, který leží vedle něj.

Cizí je ta poloha, ve které leží.

V minulém životě, a nebylo to tak dávno, v paláci Wushan na hoře Sisheng, ve temnotě tak hluboké, že se v ní už téměř nedalo dýchat, osamělý Taxian Yun, pevně objímal svými pažemi Chu Wanninga.

Byl vyšší než Chu Wanning i silnější než mistr. Paže byly jako ocelové řetězy, jako pouta, která věznila tu zbývající trochu tepla, poslední skomírající plamínek ve světě, který se potopil do tmy.

Sklonil hlavu a políbil ho na tušově černé vlasy, sklonil se víc a lačně a krutě ho kousl do krku.

„Nenávidím tě Chu Wanningu, tolik tě nenávidím.“

Hlas měl ochraptělý.

„Ale ty jsi všechno, co mám.“

To byly vzpomínky, které v Mo Ranovi vyvolala řada nárazů a dotyků. Zvuky bubnů a gongů ustaly a rozhostilo se mrtvé ticho.

„Mistře...“

Chu Wanning mu položil prst na rty a zašeptal: „Nemluv, už jsme tu.“

Venku už nebyly slyšet žádné kroky, všude bylo ticho.

Špička Chu Wanningova prstu zazářila zlatým světlem. Dotknul se víka rakve a vznikl tak malý otvor, kterým bylo vidět ven. Byli přeneseni před brány Motýlího města. Prostranství před chrámem bylo přeplněné rakvemi a otvorem do rakve pronikal silný pach Vůně sta motýlů.

Mo Ran cítil, že je něco špatně. „Mistře, nemyslíte si, že vůně v říši přeludů a tady je trochu jiná než ta vůně v rakvi mladého pana Chena?“

„Opravdu?“

Mo Ran měl ostrý čich. „Předtím na severní hoře, když se otevřela rakev, vyšla z ní příjemná vůně, která mě nijak nedráždila, to byla skoro určitě Vůně sta motýlů. Ale když jsme vstoupili do říše přeludů, cítil jsem pach, který byl podobný, ale v něčem se lišil, nejsem si jistý, ale myslím, že vím, co to je.“

Chu Wanning se k němu otočil: „Tobě se ten pach nelíbí?“

Mo Ran byl natlačený k otvoru a díval se ven. „Hm. Od malička jsem nesnášel pach kadidla. Pach, který je cítit tady a který byl v říši přeludů není vůbec Vůně sta motýlů, ale zvláštní kadidlo, které lidé z Motýlího města pálí pro mistryni obřadů duchů. Podívejte se tam.“

Chu Wanning pohlédl stejným směrem a uviděl v kadidelnici před chrámem doutnat tři silné kadidlové tyčinky; dým z nich se pomalu rozptyloval ve vzduchu.

Obyvatelé Motýlího města vyráběli z květin všechny možné druhy vonného zboží, mezi které patřilo i kadidlo. Protože všechno se vyrábělo z květin pěstovaných v okolí města, lidem, kteří se v takových věcech nevyznali, vonělo všechno podobně.

„Je možné, že vůně z rakve mladého pána Chena neměla nic společného s vůní preludu?“ přemýšlel Chu Wanning.

Dumal nad tím novým objevem, když jeho myšlenky přerušilo ostré červené světlo. Oba se podívali ve směru odkud silné světlo ozařující celé prostranství vycházelo. Červené lampy přání ve tvaru lotosových květů, zavěšené v řadě na stojanech před chrámem, se jedna po druhé rozsvěcely.

Duchové dětí, kteří přinesli rakve všichni najednou pokleklí a zpěvavě odříkávali: „Mistryně obřadů přichází, aby tyto osamělé duše vyvedla z utrpení a dala jim druhy, aby se vzájemně provázeli do hrobu a shledali se v zásvětí.“

Zároveň s tím, jak promlouvali, socha mistryně obřadů duchů v chrámu začala vyzařovat zlaté světlo, oční víčka se sklopila, koutky úst se pomalu pohnuly a ladně sestoupila z oltáře. Její pohyby jsou půvabné a držení klidné. Naneštěstí bylo její tělo, vytvořené z hlíny, příliš těžké, a i když měla podobu mladé dívky, dopadla na zem s hlasitým zaduněním a její nohy vyhloubily v zemi kráter.

„Pffft,“ vyprskl Mo Ran.

Zdálo se, že mistryně si je toho vědoma také. Chvilí civěla na díru v zemi a potom si upravila šaty a vykročila pomalými, opatrnými kroky.

Vypadala jako silně nalíčená dívka oděná v červeno-zelených šatech; tvářila se vesele. Rozhlédla se ve tmě, nejprve na jednu a potom na druhou stranu a poté předstoupila před stovku rakví. Vánek nesl těžký zápach rozkládajících se těl, zdálo se, že ji to těší; roztáhla pomalu paže a ozval se zvuk smíchu.

„Všem, kdo ve mně věří a ctí mně, bude dáno uzavřít sňatek, dostane se jim štěstí, které jim bylo za života odepřeno.“ Nocí se nesl sladký hlas, všichni duchové a démoni se začali horlivě uklánět až k zemi.

„Mistryně obřadů požehnej mi ...“

„Mistryně obřadů, prosím, dej ať uzavřu sňatek ...“

Prosby a modlitby se valily jako příboj, zdálo se, že mistryně obřadů se raduje; procházela se mezi rakvemi a přejížděla po nich svými dlouhými rudými nehty; ozýval se pronikavý, drásavý zvuk.

Mo Ran se začal divit: „Mistře, vzpomínám si, že jste říkal, že nestvůry, nižší božstva, duchové, bozi, démoni a lidé obývají vždy svůj vlastní svět. Proč se tahle bohyně zaplétá s duchy, místo aby žila nahoře v devátém nebi?“

„Protože se zabývá svatbami duchů a je závislá na jejich uctívání,“ odpověděl Chu Wanning. „Duchové jí poskytují moc, bez nich by se za pár set let nedokázala stát bohyní. Pro ni je to velmi výhodné, a proto je ráda ve společnosti svých přátel z podsvětí.“

Mistryně obešla řadu rakví, vrátila se a postavila se opět před ně, znovu zazněl sladký hlas: „Každá rakev bude otevřena a všichni oslaví svatbu. Od první rakve zleva.“

Podle příkazu byla otevřena první rakev z levé strany, zlatý chlapec a nefritová dívka uctivě stáli u boků rakve. Mrtví vratce vylezli ven, proti jasně červeně jejich svatebních šatů se jejich tváře zdály ještě bělejší a mrtvější.

Pár pomalu předstoupil před mistryni obřadů a poklekl.

Mistryně mezi ně vložila ruku a promluvila: „Jako mistryně obřadů zde uděluji požehnání vašemu posmrtnému sňatku. Nyní jste manžel a manželka, muž a žena se radostně spojí.“

Mo Ran obrátil oči v sloup a zamumlal: „Nepoužívej poetické obraty, když to neumíš. Tohle svatební požehnání zní dost oplzle.“

Chu Wanning chladně prohodil: „To ty máš nečistou mysl.“

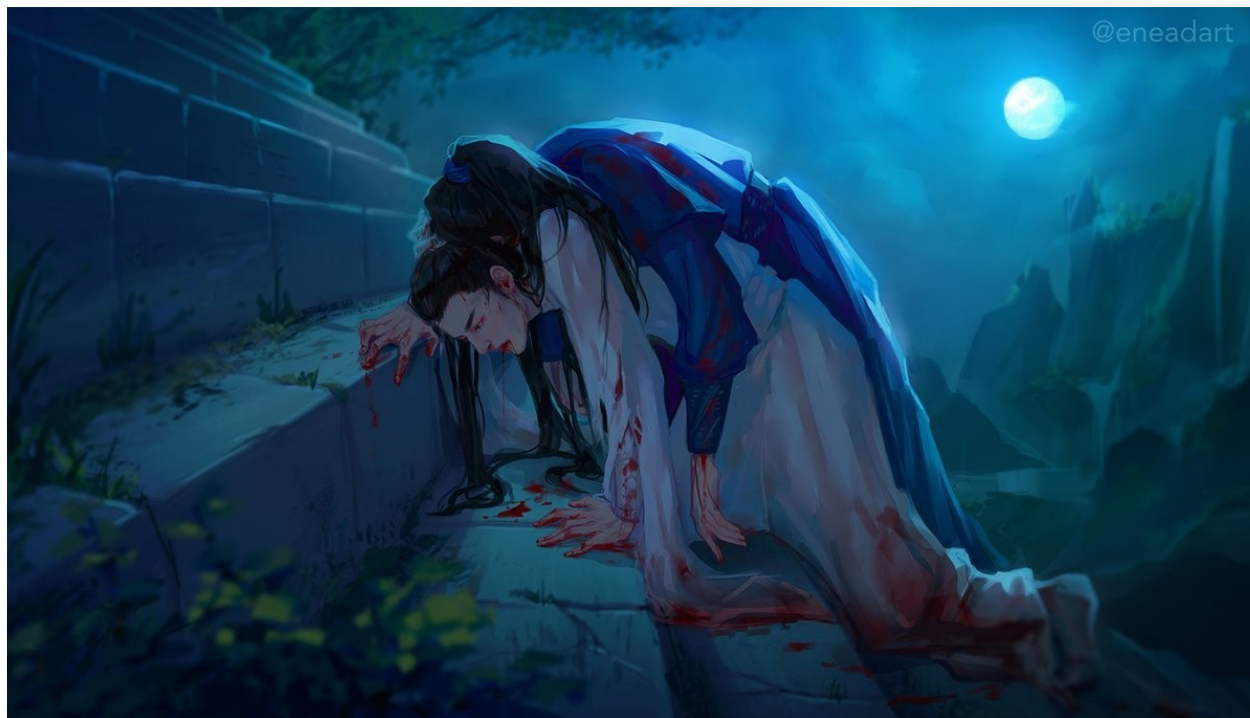
Mo Ran zmlkl.

Ale zakrátko, mistryně obřadů dokázala, že necudný není Mo Ran, ale sama bohyně svateb duchů.

Vypadalo to, jako by novomanželský pár vypil nějaký hodně silný nápoj lásky. Očividně byli oba mrtví, přesto si začali navzájem strhávat šaty, líbat se a objímat nestydatě všem před očima, jako by je posedlo šílenství.

„Jako mistryně obřadů žehnám vaší radosti, jin a jang se harmonicky spojují v životě i ve smrti.“
Výkřiky mistryně obřadů byly čím dál pronikavější a hlasitější. Také pohyby mrtvol byly horečnější a uspěchanější. Mrtvý muž se zbavil oblečení a začal jednat se stejnou prudkostí a naléhavostí, jako by žil.

Mo Ran byl zcela otřesený: „Oni spolu vážně píchají.“

17. kapitola - Mistr Jeho Výsostí je zraněn. Jeho Výsost je opravdu...

Proč se ta mistryně vůbec věnovala obřadům? Větší díru do světa by udělala, kdyby prodávala nápoje lásky a elixýry na posílení mužnosti! Jiná afrodiziaka snad občas dokázala, aby se nějaký živý chudák projevil jako muž, ale takové božstvo umí mnohem víc, stačí trochu zamávat rukama a mrtvý se postaví, a to nejen na nohy.

Mo Ran si podívanou užíval jen krátce, když mu Chu Wanning rukama zakryl obě uši.

„Co?“

Chu Wanning měl tvář jako zmrzlou. „Nedívej se na takovou hanbu.“

„Ale proč jste mi zakryl uši a ne oči?“

„Nedívej se, ani neposlouchej. Oči můžeš zavřít sám,“ řekl Chu Wanning se nepohnutou tváří.

Mo Ran se uchechtl: „Pfft. Mistře vy jste vážně ...“ Podívej se na svojí červenou tvář, i uši ti zrudly, ten, kdo by měl zavřít oči jsi ty.

Mo Rana to pobavilo. Chu Wanning byl pořád jako z ledu, nejspíš ani nikdy v životě neviděl erotický obrázek, a když měl tak blízko pár v milostném spojení, mohl by se z toho zalknout.

Nebožtíci spolu „bojovali“ tak náruživě, že se zdálo, že co nevidět musí obživnout. Z jejich oněmělých hrdel teď vycházely dočista živě znějící vzdechy a sténání.

Chu Wanning se otočil, byl příliš znechucený, než aby to sledoval dál.

Mo Ranovo pobavení rostlo. Se zlomyslným úšklebkem i úmyslem se natáhl a obrátil Chu Wanningovu tvář nazpět.

Chu Wanning se okamžitě ozval, jak kdyby do něj píchnul: „Co to děláš?“

„Nic.“ Mo Ranův hlas byl medově sladký s náznakem smíchu.

Jsi přece už dost starý, na to, aby ses u takových věcí ještě červenal... Ale počkat, ty bledneš a červenáš se současně. No to je k smíchu.

„Mistře, neučil jste nás, abychom než zaútočíme, vždy nejprve zjistili, jaké má protivník schopnosti? Měl byste se podívat jaké schopnosti mistryně má.“

„Nebudu se dívat. Co bych tam viděl.“

Mo Ran vzdychl: „Vy jste tak stydlivý.“

Chu Wanning rozhněvaně odsekl: „Je to odporné, dívat se na takové věci škodí.“

„Tak to já se dívat budu,“ řekl drze Mo Ran. V leže zíral ven a doprovázel to výrazy jako: „ach, mmm, to je hrozné,“ a podobně. Chu Wanning byl tak rozzlobený, že se zdálo že vybuchne vztekem a vyrazil ze sebe: „Tak se dívej, když chceš, ale buď zticha!“

Mo Ran si hrál na neviňátko: „Já myslel, že chcete vědět, co se venku děje.“

Chu Wanning to už nevydržel. Chytil Mo Rana za krk a skrz zaťaté zuby zasyčel: „Ještě cekneš a vyhodím tě ven, ať tě mrtvolky sežerou.“

Dost zábavy. Chu Wanninga nešlo dráždit do nekonečna, začínal hrozit pořádný výprask Tianwenem. Mo Ran poslechl, lehl si a sledoval dění venku potichu.

Manželské potěšení, které zakoušel pár duchů zřejmě dosáhlo vrcholu; mrtvola muže se zebe vyrazila hlasité zachrptění a křečovitě se svalila na tělo ženy. Z obou těl začal stoupat zelený dým, mistryně obřadů duchů otevřela ústa a hladově spolykala každý i ten nejdrobnější pramínek kouře. Spokojeně si otřela rty; oči jí zářily.

To je ta „oběťina“ kterou přinášejí oddané páry, zvyšuje jí úroveň své kultivace.

„Haha, hahaha.“ Potom co se nasýtla, začala bohyně zářit ještě jasněji. Když znovu promluvila, byla její slova hlasitější; její hlas se rozléhal jako by jí chtěla naplnit ticho nekonečné noci: „Vstaňte, vstaňte vy všichni muži, všechny ženy. Já vám požehnám spojením lásky a vy mě za to budete velebit. Vstaňte.“

Mo Ranovi se rozbušilo srdce: Co teď? Co se stane?

Stovky rakví se začaly zároveň otřásat a Mo Ranovy nejhorší obavy se začaly naplňovat. Mistryně obřadů duchů povolávala všechny páry z rakví, aby naplnily svůj sňatek a ona mohla přijmout všechny obětiny najednou!

To už nebyla žádná legrace. Mo Ran zacloumal s Chu Wanningem: „Mistře!“

„Co zas máš!“

„Musíme odsud, rychle! Shi Mei je s tou Chenovic snachou!“ Mo Ran začal podléhat panice: „Musíme ho zachránit!“

Chu Wanning vyhlédl ven. Kdo by řekl, že mistryně obřadů duchů je tak hltavá, že se nechá sytit od všech párů najednou!

Rakve kolem se začaly otřásat stále divočeji, jak novomanželé začali naplňovat příkaz mistryně obřadů duchů. Jen pomýšlení na to způsobilo, že Chu Wanning nemohl ani promluvit, a ještě více

zbledl. Právě v ten okamžik zřejmě mistryně něco postřehla, okamžitě otočila hlavu a pár černočerných očí bez zřítelnic se zahleděl přímo na rakev, ve které leželi Mo Ran a Chu Wanning.

Nebyla sice chytrá, ale vnímala že z této rakve k ní neproudí žádná sexuální energie.

Tam není žádná víra.

Tam není...

Oni jsou živí!

Její záda se nahnula a s vrískotem vyskočila, šaty za ní vlály; dva krvavě rudé pařáty ostré jako břitvy se zařaly do dřeva rakve. Útok byl příliš rychlý a Mo Ran neměl čas bránit se nebo alespoň uhnout; v rakvi stejně nebylo skoro žádné místo. Drápy prorazily dovnitř a posunovaly se níž a níž; Chu Wanning ho objal a zakryl vlastním tělem. Pět drápů se zabořilo do Chu Wanningova ramene, až narazilo na kosti.

Chu Wanning vyrazil tichý sten, ale nevykřikl. Nezraněnou rukou vytvořil kouzlo umlčení a zlatě zářící prst položil Mo Ranovi na rty, aby mu zabránil vydat jakýkoli zvuk.

Pařát mistryně obřadů rozdíral a trhal Chu Wanningovo rameno. Měla hlavu z hlíny a mrtvé od živých rozeznávala jen po hlasu. Chu Wanning nevydal ani hlásku, z ramene mu však proudila krev. Mo Ran byl stále v jeho objetí a neviděl jeho zranění, jen cítil, jak se Chu Wanning chvěje.

Živý nebo mrtvý...? Není možné, aby živý člověk při něčem takovém nevykřikl, ale mistryně obřadů duchů přemýšlela pomalu a její kostnatý pařát nepřestával rvát svaly a kůži.

Chu Wanning se třásl bolestí, jeho šaty byly prosáklé studeným potem. Ale nevzdal se, kousal se do rtů, stále chránil žáka ve svém náručí, nehnutě, jako by byl už mrtvý, nebo jako byl štítem ze železa.

Konečně se mistryně upokojila. Lidé v rakvi jsou nejspíš mrtví. Prudce vytrhla své pařáty ven. Vystříkla krev. Ozvaly se ohavné lepkavé zvuky prstů vytažovaných z masa a drápů skřípějících o kosti, ze kterých se ježily vlasy na hlavě.

Chu Wanningovo napjaté tělo opustila všechna síla; pustil Mo Rana a tiše oddechoval.

Pach krve uvnitř rakve byl dusivý. Mo Ran zvedl hlavu. Otvory ve víku dovnitř proudilo kalné světlo, takže viděl Chu Wanningovy sklopené řasy a za nimi v těch tichých, vzdorovitých očích neprolité slzy. Jeho fénixí oči byly zastřené bolestí, nebo to v nich byla prchlivost a tvrdohlavost...?

Mo Ran chtěl promluvit, ale Chu Wanning zavrtěl hlavou a posílil umlčovací klouzlo, které na něj vložil. Vydechl a roztřeseným prstem napsal na Mo Ranova záda: bariéra je zničená, mlč.

Mistryně obřadů duchů sklonila hlavu, nechápala, jak je možné, že ti lidé v rakvi, kteří docela určitě nejsou živí, odmítají uposlechnout její příkaz a nechtějí ji uctít.

Chu Wanning ji zahlédl trhlinou a v jeho nezraněné ruce zazářilo zlaté světlo, jak se objevila vrbová ratolest a po celé její délce probíhaly ohnivé záblesky. Zamhouřil oči, v ruce sevřel Tianwen a prodral se ven z rakve.

Rakev se rozpadla na kusy a Chu Wanning vylétl jako blesk, Tianwen švihl a omotal se mistryni kolem krku. Ta drásavě vykřikla: „Kdo jsi! Jak se opovažuješ!“

Chu Wanning odpověděl jediným slovem: „Zdechni!“

Rudé svatební šaty se vzdouvaly jako vlny a vlály jako oblaka. Vydržel všechno, jen aby mohl zasadit ten jediný úder. Tianwen se stáhl s divokou krutostí a přeťal mistryni hrdlo.

Z přeseknutého krku se vyvalila hustá šarlatová mlha a podivná vůně. Chu Wanning rychle uskočil, aby jej nezasáhly a vykřikl: „Mo Rane! Sto úderů!“

Mo Ran byl připravený a když uslyšel příkaz nabil svou duchovní energií čepel dýky, kterou ukrýval v rukávu a zamířil ji na trup mistryně, která tápala kolem a hledala svou hlavu.

V hliněném těle vznikla prasklina a odhalila její skutečné průhledné tělo ze které vyzařovalo rudý svit. Chu Wanning znovu šlehl Tianwenem a vytrhl duchovní tělo z jeho schránky. Z bezhlavého těla vyšlo zavytí: „Na ně! Zabijte je! Zabijte je!“

V prázdných tvářích zlatých chlapců a nefritových dívek najednou zasvítily krvavě červené oči, zazněly stovky výkřiků a všichni se rozeběhli za Mo Ranem a Chu Wanningem. Rakve se začaly jedna po druhé otevírat a mrtví k nim vyrazili jako stoupající příliv.

Mo Ran se zastavil a vyhlížel, zda někde v té hordě neuvidí Shi Meie. Chu Wanning na něj hrubě zakřičel: „Co čumiš? Chceš je dostat na ten svůj sladkej kukuč? Bojuj!“

V zápalu boje s mistryní obřadů duchů skončili stát oba na jedné rakvi; pomalu pohybující se mrtvolky je obklíčily. Mo Ran nabil duchovní energií papírové exocizační talismany, které se rozzářily bledým světlem a rozhodil je. Následoval výbuch, ale mrtvých bylo příliš mnoho; každý padlý byl hned nahrazen.

Mo Ran z toho šlel. „Jak to že v Motýlím městě zemřelo tolik lidí? Kolik párů tu vlastně je?“

Chu Wanning rozčileně odpověděl: „Podívej se, jakou má mistryně obřadů duchů kultivaci! Většina z těch mladých lidí nezemřela přirozenou smrtí. Osm nebo devět z deseti bylo očarováno, aby spáchali sebevraždu! Hoď to tam!“

Mo Ran mrštil další talisman směrem, kterým ukázal Chu Wanning; vyletěly úlomky bílých kostí a cáry shnilého masa rozmetané výbuchem.

„Proč mistryně není mrtvá?“

„Obyčejné zbraně jí neublíží.“

„A co Tianwen?“

Chu Wanning se rozzuřil: „Nevidíš, že Tianwen jí poutá? Ta věc je strašně rychlá, když jí teď pustím, dalšímu šlehnutí se vyhne!“

Kolem nich se tlačilo stále víc mrtvol. Mo Ran se dál rozhlížel po Shi Meiovi ze strachu, aby ho náhodně nezranil. Zlatý chlapec po něm skočil a divoce se mu zakousl do nohy. Mo Ran v duchu zaklel, přitiskl na jeho obličej talisman a skopl ho mezi hordu mrtvol, kde s hlasitým prásknutím vybuchl.

„Už vidíš Shi Meie a mladou paní Chenovou?“

Mo Ran se horečně rozhlížel na všechny strany; konečně v dálce uviděl dvě kymácející se postavy. „Vidím je!“ vykřikl.

„Běž tam a odtáhni je někam stranou. Někam daleko!“

„Dobře,“ odpověděl Mo Ran. „Co uděláte?“

Chu Wanning podrážděně odsekl: „Nemůžu pohnout druhou rukou, abych použil další zbraň. Mám jen Tianwen. Pustím mistryni obřadů a pak tohle místo zničím. Jestli nechceš umřít, koukej zmizet!“

18. kapitola – Jeho Výsost tě kdysí prosíla

S Tianwenem byla spojená jistá smrtící technika, která neměla ani jedinou slabinu. Jmenovala se prostě „vítr“. Jakmile byla jednou spuštěna, zničila všechno ve svém dosahu.

Mo Ran už ostatně „vítr“ pocítil na vlastní kůži; znal Chu Wanningovy schopnosti, a tak věděl, že se není čeho bát. Krátce pohlédl na muže ve svatebním rouchu potřísněném krví a rozhodil poslední

zbývající talismany, aby pro něj získal trochu času. Potom seskočil, popadl jednou rukou Shi Meie a druhou rukou mladou paní Chen, aby oba odvedl někam do bezpečí.

Chu Wanning jehož každé hnutí prozrazovalo, že musí snášet krutou bolest, se přinutil pohnout i druhou rukou. Tianwen se okamžitě rozzářil oslepujícím zlatým světlem a Chu Wanning jediným prudkým trhnutím vrbovou haluz svinul nazpět. Jakmile pouta povolila, mistryně se s rozšklebenou tváří rozletěla k Chu Wanningovi.

Chu Wanningovo roucho zavlálo jako plameny rozdmýchané větrem. S tvrdým výrazem a šatem zpola nasáklým krví zvedl ruku k nebi. Oslňující světlo Tianwenu ještě zesílilo, když vrbovou ratolestí začal opisovat široké kruhy.

Vrbová haluz se prodloužila o několik tuctů stop a otáčela se ve zlatavém víru, který strhával a unášel vše kolem. Duchové, mrtví, zlatí chlupci a nefritové dívky i divoce vrčící mistryně obřadů duchů, to všechno bylo vtaženo do větrné smršťe a Tianwen to sekal na kusy

„Vítr“ ničil vše, i stromy a všechny rostliny byly vytrženy z kořenů, jeho náporu nemohlo nic uniknout. Chu Wanning stál ve středu zlaté bouře, která zaplnila celou oblohu a unášela kusy rakví a mrtvých těl i stébla trávy. Bouře pohltila vše ve svém dosahu a vše, co uchvátila vířící Tianwen rozdrtil na beztvárové změť.

Když se prach usadil, stál Chu Wanning sám uprostřed pustiny. Kromě něj, osamocené postavy zahalené do jasných šarlatů, jako do čerstvě rozvitého lotosového květu, jako do uvadlých okvětních lístků jabloně haitang, tu zbyla jen holá zem a děsivý Tianwen, kterým po celé délce projížděly praskavé záblesky zlatého světla.

Při pohledu na tu spoušť bylo zřejmé, že Chu Wanning při mrskání žáků postupoval nanejvýš šetrně. Vždyť kdyby chtěl, mohl je na Jevišti neřestí a ctností v okamžiku rozdrtit na prach.

Zlaté světlo pomalu vyhasínalo. Tianwen se proměnil ve zlatavé jiskry a zmizel v Chu Wanningově dlani.

Zhluboka vydechl, čelo měl zvrásněné; pak se pomalu vydal za svými žáky. Bolesti v rameni si nevšímal.

„Jak je na tom Shi Mei?“ zeptal se Chu Wanning, když k nim došel. Vlastní zranění stále přehlížel.

Mo Ran pohlédl na Shi Meie ve svém náručí, který připomínal omdlelou krásku. Stále se neprobudil, dýchal mělce a jeho tváře byly na dotek studené. Připomínalo to noční můru, která Mo Rana pronásledovala za života i po smrti. Tehdy Shi Mei také ležel v jeho náručí, právě jako teď a pak přestal dýchat...

Chu Wanning se sklonil a prsty se dotknul nejprve hrdla mladé paní Chen a potom i Shi Meie; zkoumal jejich tep. Zamumlal: „Hm, to je ta otrava tak silná?“

Mo Ran trhnul hlavou. „Jed? Neříkal jste, že se není čeho bát? Neříkal jste, že jen ztratili vědomí?“

Chu Wanningovo čelo znovu pokryly vrásky. „Mistryně obřadů duchů používá vůni jako prostředek k ocarování, je to druh jedu. Čekal jsem jen slabou otravu, ne něco takového.“

„Musíme je dostat do domu rodiny Chen,“ pokračoval Chu Wanning. „Odstranit jed není těžké, je důležité, aby zůstali naživu.“

Mluvil jednotvárným lhostejným tónem. I když tak Chu Wanning mluvil pořád, za těchto okolností to znělo bezcitně a pohrdavě.

Mo Rana opět přemohly vzpomínky na sněhovou bouři v onom roce, jak klečel ve sněhu a objímal Shi Meie ze kterého pomalu vyprchával život. Tvář měl mokrou slzami, hlas ochraptělý z toho, jak Chu Wanninga pořád dokola úpěnlivě prosil, aby shlédl na svého žáka, aby svému žákovi zachránil život. Co Chu Wanning řekl? Stejným jednotvárným lhostejným tónem, jakým mluvil teď, odmítl Mo Rana, který poprvé v životě před někým poklekl a prosil.

Uprostřed padajícího sněhu tělo v jeho rukách pomalu vychládalo, až bylo studené jako sněhové vločky, které se snášely na Mo Ranova ramena a lepily se mu na řasy.

Toho dne Chu Wanning vlastníma rukama zabil dva své žáky. Jedním byl Shi Mingjing, kterého mohl zachránit, ale neudělal to. Druhým byl Mo Weiyu, který klečel ve sněhu a jeho srdce se utápělo v zármutku.

Jeho srdce postupně pohltily děs a krutost; zloba a zuřivost se proplazily dovnitř jako dva jedovatí hadi.

Na okamžik pocítil touhu stisknout rukama Chu Wanningův krk, shodit tu masku vlídnosti a odhalit svou temnou podobu, proměnit se ve zlovolného démona z minulého života, rozervat to maso a naplnit svou pomstu. Pomstu za dva životy jeho žáků ztracené v napadaném sněhu.

Ale když vzhlédl, pohled mu utkvěl na Chu Wanningově zakrváceném rameni. Zvířecí zavrčení mu odumřelo v hrdle. Zíral na něj s nenávisť, ale Chu Wanning si ničeho nevšiml. Sklonil hlavu, aby se znovu podíval na Shi Meiovu bledou tvář. Mysl měl zas prázdnou.

Pokud se Shi Meiovi něco stane, tak...

„Chm, chm.“

Mladík v jeho náručí se rozkašlal. Mo Ran se vylekal, jeho srdce se zachvělo. Shi Mei pomalu otevřel oči a promluvil slabým, zastřeným hlasem: „A Rane...?“

„Ano! To jsem já!“ Úleva a radost zahnal všechny napětí. Mo Ran položil ruku na Shi Meiovu chladnou tvář, oči mu zazářily. „Jak ti je? Bolí tě něco?“

Shi Mei se lehce usmál. Rozhlédl se: „Jak jsme se sem dostali... ztratil jsem vědomí... ach! Mistře, jsem tak neschopný... tento žák...“

„Mlč,“ řekl Chu Wanning. Podal Shi Meiovi pilulku: „Když jsi se teď probudil, vezmi si pilulku na vyloučení jedu, nepolykej ji, nech si ji rozpustit v ústech.“

Shi Mei poslechl, potom se zarazil a jeho už tak bledá tvář zbledla ještě víc. „Mistře, vy jste zraněný? Jste celý od krve...“

Chu Wanning odpověděl stejným jednotvárným a lhostejným tónem: „To nic není.“ Stál a díval se na Mo Rana. „Vymysli, jak je dostat nazpět do domu rodiny Chen.“

Teď, když byl Shi Mei při vědomí, jeho chmurná nálada úplně zmizela. „Jistě,“ kývl poslušně.

„Já půjdu napřed, musím členům té rodiny položit pár otázek.“ Chu Wanning se otočil a šel.

V hluboké tmě, kde nebylo nic, kromě širokých pásů šelestící suché trávy, už to nedokázal zadržet; sraštil čelo, dovolil své tváři, aby odhalila jeho bolest.

Rameno mu rozřálo pět drápů, svaly a šlachy měl rozervané. Pařát mistryně obřadů duchů pronikl až ke kostem. I když předstíral klid a vydržel to, dokázal si uzavřít žíly, aby neomdlel ze ztráty krve, pořád byl jen člověkem.

Pořád cítil bolest...

Co na tom, že to bolí. Kráčel krok za krokem, červené svatební roucho se třepotalo ve větru.

Celé ty roky si ho všichni vážili a všichni se ho báli, ale nikdo se o něj ve skutečnosti nezajímal a nikdy neměl někoho blízkého. Už si zvykl.

Yuheng hvězdné oblohy, Beidou nesmrtelnosti. Nemilovaný od hlavy až k patě; nikdo se nestaral ani o to, jestli je živý nebo mrtvý. Už od malička se všem zdálo, že nic a nikoho nepotřebuje.

Nemá smysl říkat, že to bolí, nemá smysl ronit slzy. Až se vrátí, vyčistí si rány, odřízne odumřelé svaly, nanese mast a uváže obvazy. Co na tom, že je každému lhostejný.

Stejně byl pořád na všechno sám všechny ty roky, a šlo to dobře. Uměl se o sebe postarat.

Došel k vratům domu rodiny Chen, ale ještě, než prošel na dvůr, ozvaly se ostré výkřiky. Chu Wanning vběhl dovnitř. Nevšiml si toho, že rány, které se sotva zatáhly, se teď znovu otevřely. Uviděl paní Chen, která se s rozcuchanými vlasy a zavřenýma očima hnala za svým manželem a synem. Jen dcerka toho byla ušetřena. Vystrašeně postávala stranou, třásla se a krčila.

Když obchodník Chen a jeho nejmladší syn uviděli Chu Wanninga, rozběhli se k němu s výkřiky: „Pane Cesty! Pane Cesty zachraň nás!“

Chu Wanning je schoval za sebe, prohlédl si obličej paní Chen se zavřenýma očima a vmetl jim: „Říkal jsem, že musíte dávat pozor, aby neusnula!“

„Nemohli jsme u ní být pořád! Moje žena se netěší dobrému zdraví a obvykle uléhá brzy. Když jste odešli, pokoušela se zůstat vzhůru, potom podřimovala, a nakonec začala běsnit. Něco vykřikovala... vykřikovala...“

Obchodník Chen se ukrýval za Chu Wanningem a vůbec nezpozoroval, že pán Cesty má na sobě svatební roucho a zející rány v rameni.

Chu Wanning se zamračil: „Vykřikovala co?“

Než mohl obchodník Chen odpovědět, zuřivá paní Chenová, cenící zuby vyběhla k nim, z jejích úst vyšlo zoufalé skučení, ten hlas však patřil mladičké dívce.

„Vy bezcitní, vy podlí! Zaplatíte mi svými životy! Kéž všichni zemřete!“

„...Posednutí duchem,“ řekl Chu Wanning. Ohlédl se na obchodníka Chena a uhodil na něj: „Znáte ten hlas?“

Obchodníku Chenovi se třáslly rty, uhýbal očima. Ztěžka polkl a pak řekl: „Nevím, neznám, neznám. Pane Cesty, zachraň nás! Pane Cesty, prosím, zažeň toho ducha!“

Paní Chen byla už jen několik kroků od nich. Chu Wanning k ní napřáhl svou nezraněnou paži, z oblohy udeřil blesk a paní Chen byla polapená v energetické bariéře.

Chu Wanning se znovu ohlédl a promluvil ledovým hlasem: „Opravdu ten hlas nepoznáváte?“

Obchodník Chen zaskuhral: „Ne, opravdu ne!“

Chu Wanning přestal plýtvat slovy, rozmáchl se Tianwenem a znehybnil paní Chen. Kdyby jím spoutal obchodníka Chena, bylo by to snadnější, a lépe by se mu vyslychal. Ale Chu Wanning měl své zásady, a nepoužíval lehkověžně Tianwen, aby vyslychal obyčejné lidi. Místo snadného způsobu se rozhodl pro ten těžší a rozhodl se vyslechnout ducha v těle paní Chen.

Vyslychání duchů se lišilo od vyslychání lidí. Během výslechu člověk nedokázal snést bolest a přiznal se. Při vyslychání ducha bylo nutné vytvořit magickou ochrannou hradbu, uvnitř které byl pouze Chu Wanning a vyslychaný duch nabyl stejnou podobu, jakou měl za života a poté hovořil s Chu Wanningem.

Tianwen zaplál ohněm. Plameny postupovaly od Chu Wanninga k paní Chen. Když se barva plamenů z rudé změnila ve znepokojivou modř, žena zavřeštěla a začala sebou zmítat. Plameny se začaly přelévat od ní zpět k Chu Wanningovi.

Chu Wanning zavřel oči. Přízračný modrý oheň mu nemohl ublížit. Plameny teď sálaly na jeho dlaň, přeskočily na jeho paži a hrud' a pak zmizely.

Chenovi to sledovali s obavami a se strachem. Necháпали, co to Chu Wanning dělá.

Chu Wanningovy řasy se chvěly, ale obě oči měl pevně zavřené. Viděl před sebou paprsek bílého světla, ze kterého vykročila drobná bílá nožka jako z nefritu a potom spatřil mladou dívku ve věku asi sedmnácti nebo osmnácti let.

彩蝶鎮 · 羅紆紆

@磨型小说

Luo Xianxian (罗纤纤, *Luō Xiānxiān*)

19. kapitola – Jeho Výsost vám bude vyprávět příběh (1)

Dívka měla světlou pleť a oválný obličej s okouzlujícíma velkýma kulatýma očima. Byla oblečená v růžové sukničce; v jejím vzhledu byla patrná nevinnost a nezkušenost teprve nedávno provdané ženy. Ve tmě si mnula oči a pokoušela se rozhlédnout.

„Kde to jsem?“

„Uvnitř kouzla, které jsem vytvořil,“ odpověděl Chu Wanning.

Dívka se polekala: „Kdo jsi? Proč je tu taková tma? Nevidím, kdo to mluví.“

„Zapomněla jsi?... Ty jsi mrtvá,“ řekl Chu Wanning.

Dívčiny oči se rozšířily: „Já jsem... já...“

Potom si začala pomalu vzpomínat. Sklonila hlavu a zkrřížila ruce na hrudi. Její hrud' se nezdvihala a neklesala. Vzdychla a zašeptla: „Já jsem... já jsem mrtvá.“

„Hradbou obnovené pravdy projdou jenom duše. Nenávist se sem nedostane. Zemřelí, ať už se z nich stali zlí nebo obyčejní duchové, tu budou mít povahu a vzhled, jaké měli za života, proto ta obnovená pravda.“

Dívka zřejmě vzpomínala na svůj uplynulý život. Znovu sklonila hlavu a rozplakala se.

„Bylo ti...ukřivděno?“ zeptal se Chu Wanning.

Dívčin hlas byl zastřený pláčem. „Ty jsi vládce podsvětí? Nebo jsi Bílý strážce? Zjednáš mi spravedlnost?“

Chu Wanning si podepřel hlavu rukou: „Nejsem vládce podsvětí ani jeho služebník Bílý strážce.“

Dívka usedavě plakala, Chu Wanning chvíli mlčel a čekal až se uklidní. „Přesto ti mohu pomoci.“

Dívka vzhledla, stále těžce dýchala, přesto radostně vykřikla: „Přece jsi vládce podsvětí!“

Chu Wanning se rozhodl toto téma raději opustit, a tak se jí zeptal: „Víš, co jsi dělala potom, když jsi zemřela?“

„Nevím, nevím to jistě, byla jsem smutná, moc smutná, chtěla jsem se pomstít, chtěla jsem je najít... potom jsem chtěla najít jeho...“

Bylo obvyklé, že duše, které byly vyvolány poprvé, měly dočasné potíže vzpomenout si na řadu podrobností, ale to bylo v pořádku. Chu Wanning se dál trpělivě vyptával: „Koho jsi chtěla najít?“

„Svého manžela Chen Bo'huana,“ odpověděla dívka mírně.

Chu Wanning přemýšlel: nejmenoval se Chen Bo'han nejstarší syn obchodníka Chena?

„Jak se jmenuješ? Odkud jsi?“ zeptal se.

Moc Tianwenu naplňovala to místo vytvořené kouzlem a většina zemřelých, kteří tu s Chu Wannigem hovořili, odpovídali na jeho otázky pravdivě. Dívka řekla: „Tato prostá osoba se jmenuje Xianxian Luo a pochází z Motýlího města.“

„Než jsem přijel, přečetl jsem seznam obyvatel Motýlího města. Ve městě je přes pět set rodin a ani jedna nenesla jméno Luo. Kdo byl váš otec?“

Dívka se pokoušela vzpomínat a zármutek v jejích očích rostl. „Můj otec býval učencem v tomto městě a byl přítelem mého tchána. Před několika lety onemocněl chorobou plic a zemřel. Potom jsem žila sama.“

„Proč jsi zemřela?“

Dívce se vrátila paměť; rozplakala se ještě usedavěji. „Nezbylo mi už nic jiného než smrt. Oni tatínka oklamali, chtěli, aby jim prozradil tajný recept na parfém. Křičeli na mně a bili mě, vyhrožovali mi a donutili mě odejít z Motýlího města. Já...já jsem jen slabá žena, kam bych se poděla? Na světě už nikoho nemám...svět je tak veliký, ale kam jsem měla jít? Jinde, než v Zemi mrtvých by mě nepřijali...“

Jakmile se jí vrátily vzpomínky, zdálo se, že její srdce je naplněné nekonečným utrpením a sklíčeností, které dychtí ukázat jiným. Chu Wanning se jí dál nevyptával; pokračovala sama.

Bylo to tak, že Xianxian Luo jako maličké dítě ztratila matku a podle toho, co jí otec vyprávěl, měla staršího bratra. Její bratr však zmizel během nepokojů, které zachvátily dolní kultivační oblast a ona ho nikdy neviděla a nevěděla ani jestli žije nebo zemřel. Když se ztratil, nebyl jí ani jeden rok, a ještě byla zavinutá v plenkách. Když si později pokoušela vzpomenout na svého bratra, nic se jí nevybavilo.

V rodině tedy zůstali jen Xianxian a její otec, závislí jeden na druhém. Nějakou dobu se toulali z místa na místo, až se usadili v Motýlím městě, kde si postavili malý domek.

Když bylo Xianxian pět let a nejstaršímu synovi z rodiny Chen, Chen Bo' huanovi o dva roky víc, Chenovi nebyli ani zdaleka bohatí. Celá rodina žila stěsnaná ve stavení o dvou místnostech. Na jejich dvoře u nízké zídky rostl pomerančovník. Když přišel podzim, strom byl obsypaný ovocem a jeho větvoví se sklánělo pod tíhou plodů až na dvorek Luoových. Xianxian vzhlížela k nakloněným větvím obsypaným pomeranči, které vypadaly jako světla rozsvícená o Svátku lampiónů. Bylo to plaché a uzavřené dítě; nehrála si s ostatními, jen tiše seděla na své skládací stoličce, loupala sójové boby a pokukovala po pomerančích které jí rostly nad hlavou.

Pomeranče byly lákavé, když na ně dopadaly sluneční paprsky, bylo snadné představit si, že jsou plné lahodné sladkokyselé šťávy. Xianxian zírala na plné plody, sbíhaly se jí sliny, občas ztěžka polkla. Ale nikdy nenatáhla ruku, aby si jen jediný utrhla. Její otec byl průměrný, neúspěšný učenec, který propadl u zkoušek; nicméně si stále zachovával hrdost. Byl poněkud výstřední a své dceři neustále opakoval, že on je mravný člověk.

Xianxian už od tří let věděla, že cizí majetek je nedotknutelný a chudoba není omluvou. Její oči byly možná chtivé, ale ruce se k pomerančům nepřiblížily ani o píd.

Jedné noci jasně svítil měsíc a Xianxian toho využila k praní prádla na dvoře; při práci si tiše prozpěvovala.

Její otec se netěšil dobrému zdraví a uplynula už nějaká doba od chvíle, kdy si šel lehnout. Chudobné dítě se brzy naučilo, jak se starat o domácnost; děvčátko mělo vyhrnuté rukávy, malé paže až po lokty ponořené do dřevěného džberu a s vážnou tváří máchalo prádlo.

Najednou od branky uslyšela chraptění, přes zeď na dvorek nakukoval zakrvácený mladík; zíral upřeně na ní.

Dívka byla jako zkamenělá a nedokázala ani vykřiknout.

Tvář mladého muže byla pokrytá krví a špínou, ale byl velmi pohledný. Dívali se jeden na druhého, jeden velký a druhý maličký, oba jako přimrzlí. Nakonec to mladík nevydržel, pomalu slezl ze zdi a posadil se. Ztěžka dýchal, zasípal: „Dej mi vodu.“

Možná proto že mladík nevypadal jako lump, možná proto že Xianxian byla příliš laskavá, i přesto, že se velmi bála, naplnila čajový šálek vodou a přidržela jej mladíkovi u rtů.

Muž žíznivě polykal vodu. Když dopil a otíral si koutky úst, pohlédl na Xianxianinu pěknou tvář. Chvilí na ni napjatě zíral, ale mlčel.

Neřekl ani slovo, a tak nemluvila ani Xianxian. Jenom se po něm neklidně dívala, držela se od něj ve vzdálenosti, kterou považovala za bezpečnou, ruce neměla ani moc daleko, ani moc blízko a dávala na něj pozor.

„Připomínáš mi někoho, koho jsem kdysi znal,“ mladíkovy rty se vyklenuly vzhůru a oči se zamhouřily do srpečků, jak se na ni studeně usmál. Se vší tou krví, kterou měl zašpiněný obličej vypadal ten úsměv krutě. „Hlavně ty veliké a kulaté oči. Jeden by měl chuť je vydloubat, vyšťárat prstem ven a jedno po druhém spolknout.“

Ta zlá slova vyslovil tak klidně a nenuceně, dokonce s lehkým úsměvem. Xianxian se otřásla a bez přemýšlení si zakryla oči rukama.

„Cha, takové chytré malé děvčátko,“ řekl mladík. „Správně, schovej ty oči a nezírej na mně. Kdo ví, co by jinak moje ruce mohly provést.“

Když mluvil, kroutil jazykem; užíval severní nářečí. Měsíční světlo zalévalo dvorek. Mladík si olizoval rozpraskané rty, když si všiml pomerančovníku. Kdoví proč mu zazářily oči. Mnul si bradu a potom kývnul.

„Děvče.“

„Natrhej nějaké pomeranče a oloupej mi je.“

Xianxian se podařilo promluvit; tenkým a roztřeseným hláskem, ale bez zaváhání řekla: „Starší bratře, ten strom nepatří naší rodině, je cizí, já ti nemůžu nic natrhat.“

Mladíka to zaskočilo. Zdálo se, že si zas na něco vzpomněl; jeho tvář se zachmuřila.

„Když jsem řekl, abys mi je natrhala, tak mi je natrháš. Chci pomeranče, takže teď půjdeš a natrháš je!“ Poslední slova hněvivě vyplivl, jako by je předtím rozkousal. Xianxian se třásla strachem, ale tvrdohlavě si trvala na svém.

Bylo to křehké děvčátko, ale zdědilo strnulou přísnost svého otce.

„Ne.“

Mladík zamhouřil oči a zvedl nos; jeho tvář se dočista změnila, jako když modrou oblohu zakryjí černá mračna. „Blbá náno! Víš, s kým mluvíš?“

„Jestli chceš vodu, naberu ti, jestli chceš jídlo, donesu ti nějaké z domu. Ale pomerančovník nepatří mojí rodině. Nemůžu ti nic natrhat. Tatínek říká, že vzít si něco bez dovolení je krádež. Já jsem mravný člověk. Majetek je nedotknutelný, chudoba není odmluvou...“

Dívka byla vyplašená, přehlela se a místo „omluvou“ vyslovila „odmluvou“, tvářičku měla zrudlou, a přesto tvrdohlavě trvala na tom, co jí otec naučil. Zajímavě ze sebe sypala slůvka pod spalujícím pohledem toho mladíka. Třásla se tolik, až tam zůstala stát s překříženými chodidly.

Mladík mlčel.

Snad kdyby to bylo v nějakou příhodnější dobu, rozesmál by se na řeči dítěte, malého děvčátka, které toporně odříkává, že vzít si něco bez dovolení je krádež, majetek je nedotknutelný, chudoba není omluvou a já jsem mravný člověk.

Ale on se nedokáže smát.

Místo toho se mu hrud' plní hněvem, zmítá jím vztek, jako by mu stádo pádících koní dupalo po srdci.

„Takové nenávidím ze všeho nejvíc, toho...“ Opřel se o zeď a roztřeseně se postavil, jeho rty jako by drtily slova, která pronášel: „Mravného člověka, soucitného člověka, ušlechtilého člověka.“

S bolestí se postavil na zraněnou nohu, a zatímco jej Xianxian sledovala vystrašeným pohledem, nejistě vykročil k pomerančovníku. Zvedl hlavu a nasál vůni pomerančů a v jeho očích se objevilo rudé světlo zášti. Než si Xianxian uvědomila, co se chystá udělat, vyšplhal na strom a začal si ním zuřivě třást, kopat a bušit do něj.

Větve pomerančovníku praskaly, pomeranče padaly a kutálely se po zemi. Mladík se ušklíbal a bezstarostně hlasitě křičel: „Vzít si něco bez dovolení je krádež! Takto zacházet s nedotknutelným majetkem! Jaké pošlapání mravů!“

„Starší bratříčku, co to děláš! Prosím tě přestaň! Tatínku, tatínku!“

Xianxian nechtěla volat otce, protože byl churavý a slabý. I kdyby vyšel z domu, nemohl by toho moc udělat. Ale bylo to jenom malé děvčátko. Když věci došly až sem, přemohl jí strach a nevěděla kudy kam.

„Co vřískáš? Jestli se tady tvůj táta objeví, rozsekám ho na kusy!“

Děvčátko se bálo, z velkých kulatých očí tekly slzy.

Chenovi byli pryč, celá rodina odešla navštívit příbuzné do sousední vesnice a doma nikdo nezůstal. Nebyl tam nikdo, kdo by mohl toho blázna zastavit.

Ten blázen setřásl ze stromu všechny pomeranče, ale běsnil dál. Dupal po zemi a rozšlapával ovoce svými nohama. Kdoví odkud sebral další sílu a přeskočil na sousední dvorek k Chenovým, někde tam našel sekeru a strom podřal. Přelezl nazpět a divoce se smál.

Smál se a smál. Náhle přestal, sesul se do podřepu a tupě zíral.

Potom se otočil a kývnul na Xianxian: „Pojď sem, děvče.“

Xianxian nevykročila k němu, jen přešlapovala ve svých plátěných střevíčkách s vyšitými žlutými kvítky.

Mladík viděl že váhá; nasadil měkčí tón a pokusil se mluvit laskavě: „Pojď sem, něco pro tebe mám.“

„Já...já nechci...já nepůjdu...“ vydechla Xianxian, ale než to stačila dopovědět, mladík znovu vybuchnul vztekem.

„Jestli sem hned nepůjdeš, půjdu já do vašeho domu a z tvýho táty udělám sekanou!“

Xianxian se roztřásla jako osika a potom se začala pomalu krůček za krůčkem šourat k němu.

Mladík se na ní úkosem podíval: „Hni sebou, nemám čas se dívat, jak tu tancuješ Yangko.“

Xianxian k němu přistoupila, hlavu skloněnou. Byla ještě několik kroků od něj, když natáhl ruku a přitáhl jí k sobě. Xianxian slabě vykřikla a pak už nemohla mluvit, protože jí napěchoval něco do úst. Mladík jí zacpal ústa pomerančem, neoloupaným a nemytým, pokrytým blátem.

Jak by mohla Xianxian najednou spolknout celý pomeranč? Mladík jí ovoce silou pěchoval do pusy. Pomeranč se rozmáčkla, po tváři měla rozmazanou lepkavou šťávu a bláto. Blázen se chechtal, rozmačkával jí plod po tváři, stále se snažil jí ovoce cpát do úst, i když pevně stiskla zuby.

„Nejsi snad mravný člověk? Vždyť ty jsi nechtěla krást! Tak copak to teď jíš, co? Co to jíš?“

„Uu...ne...já nechci...tatínku...tatínku...“

„Spolkní to.“ Mladík přivřel oči a vmáčkl Xianxian do úst poslední kousek ovoce. V očích mu plálo zlé světlo. „Spolkní to kvůli mně!“

Mladík sledoval, jak Xianxian konečně polkla, začala vzlykat a tenkým hláskem volat otce. Chvilí mlčel a potom se usmál.

Ten úsměv byl ještě strašnější, než když se tvářil zuřivě.

Pohládl Xianxian po vlasech, stále v podřepu. „Proč voláš tatínka? Proč nezavoláš staršího bratříčka? Byl ten pomeranč, co ti bratříček dal, sladký? Byl dobrý?“

Pak sebral ze země další plod, ale tentokrát se jí ho nepokusil vecpat do úst, otřel si ruce, pečlivě ho oloupal a obral bílé kousky dužiny, odtrhnul dílek a podržel jej Xianxian u rtů. Laskavým hlasem pronesl: „Když ti to tak chutnalo, vezmi si ještě.“

Xianxian konečně pochopila, že narazila na někoho, kdo není duševně zdravý. Neměla jinou možnost. Beze slova sklonila hlavu a začala žmoulat pomeranč, který jí blázen podal. Sladká a zároveň kyselá šťáva jí stékala do krku a žaludek se jí svíral.

Mladík dál seděl a krmil jí pomeranči. Zdálo se, že má zase dobrou náladu, a dokonce si začal broukat nějaký popěvek.

Hlas měl drsný a znělo to, jako když vítr profukuje dírami ve zpuchřelém košíku, bylo to zmatené a nesmyslné ale k Xianxianým uším po chvíli dolehla slova.

„Tři, čtyři, opadané květy hladinu zakrývají,
jedna, dvě, na vzdáleném břehu struny lkají,
koruna nejsnáze nosí se v mládí,
lehká kopyta rychle si pádí,
vidíš, svět zmirá, zmirá...“

„Děvče,“ řekl.

„Ty. Chci se podívat na tvoje oči.“ Vzal její hlavu do dlaní.

Xianxian se třásla, ale nedokázala vzdorovat a nechala mladíka, aby si jí prohlížel, zakrvácenými prsty přejížděl po lince obočí a kroužil po očních víčkách.

„Tolik podobné.“

Xianxian popotáhla a pevně zavřela oči; bála se, že jí ten blázen v náhlém hnutí myslí vydloube oči, stejně jako když ze stromu naráz očesal všechno ovoce.

Ale mladík to neudělal. Jen jí řekl chmurným, mrazivým hlasem: „Nepoučovalas mě o tom, že vzít si něco bez dovolení je krádež a že majetek je nedotknutelný? Starší bratříček ti teď něco poví.“

Zavzlykala.

„Otevři oči.“

Xianxian měla oči pevně zavřené. Mladík se podrážděně zasmál a chraptivým hlasem pronesl: „Já ti oči nevypíchnu, otevři je přece!“

„Myslíš si, že bych ti nemohl vydlobat oči, i když je zavřeš?“

Xianxian nezbylo než poslechnout. Otevřela své velké kulaté oči. Její dlouhé jemné řasy se chvěly, na zem padaly blýskavé korálky slz. Zdálo se, že záhadného mladíka těší pohled na její ubohou vystrašenou tvářičku. Ruka, která jí držela za bradu povolila, na okamžik strnula ve vzduchu a potom ji pohládila po hlavě.

Upřeně se na ni zadíval, rty se mu ohnuly do podivného chvějivého úsměvu, pokřiveného, krutého a zároveň bolestného.

„Byl jednou jeden člověk z Linyi a když mu bylo dvacet let, jeho srdce zemřelo,“ řekl.

Pak se otočil a jeho postava zmizela ve tmě. Jediné, co dokazovalo, že sem opravdu přišel, byly rozšlapané pomeranče.

20. kapitola - Jeho Výsost vám bude vyprávět příběh (2)

Druhého dne se Chenovi vrátili z návštěvy příbuzných. Uviděli pokácený pomerančovník a ovoce napadané na zemi. V sousedství nežilo mnoho lidí a nejbliž byli Luoovi. Vzpomněli si, jak se Xianxian Luo dychtivě dívala na pomeranče, a tak si to hned domysleli .

Pomeranče muselo ukrást to nešťastné dítě Xianxian. Nejen že kradla, ale ještě, nejspíš ze závidi, porazila strom.

S těmi obviněními šli hned za učencem Luoem. Učenec Luo nedokázal snést takové pokorení, zavolal svou dceru a rozhněvaně se jí vyptával, jestli ona ukradla ty pomeranče.

Xianxian se rozplakala a odpověděla, že to neudělala.

Pak se jí zeptal, jestli pokácela pomerančovník.

Xianxian znovu řekla, že to nebyla ona.

A potom se jí zeptal, jestli jedla pomeranče.

Xianxian neuměla lhát, a tak odpověděla, že je jedla.

Než to stačila vysvětlit, otec jí poručil, aby si klekla a přímo před Chenovými ji začal bít pravítkem. Když jí trestal, řekl: „Vychovávat dívku je horší než vychovávat chlapce. Jak jsi se mohla dopustit tak hanebného činu v tak mladém věku! To je nehorázné! Jaké zklamání je to pro tvého otce! Dnes nedostaneš najíst. Tři dny se budeš dívat do zdi, budeš přemýšlet o tom, co jsi udělala a litovat toho.“

„Tatínku, já to nebyla. Já to opravdu nebyla!“

„Neopovažuj se odmlouvat!“

Nikdo jí nevěřil. I když dolní kultivační oblastí otrásaly nepokoje, Motýlí město bylo výjimkou. Obyvatelé tu žili prostě a poctivě a nebylo zvykem ani na noc zamykat. Tvrdit, že se tu uprostřed noci objevil šílenec potřísněný krví? Kdo by tomu uvěřil?

Po úderech pravítka se objevily krvavé rány a kůže na Xianxianiných dlaních slezla.

Chenovi to nevzrušeně sledovali. Jen nejstarší chlapec tahal matku za šaty, jako by chtěl něco říci. Matka si ho neвшímala, nemohl nic dělat. Jeho hezká tvář se zamračila a odvrátil se. Nechtěl se na to dál dívat.

Té noci se Xianxian bála vrátit do domu, krčila se pod přečnívající střechou a hořce přemýšlela o svém trestu. Otec byl učenec a krádež pro něj byla naprosto nepřijatelná. Na svých rozhodnutích trval, i když často jen z tvrdohlavosti. Nedalo se s ním mluvit, její důvody by neuznal. Po dni hladovění začala Xianxian cítit slabost. Někdo ji tiše oslovil: „Sestřičko Luo.“

Xianxian se otočila a spatřila, že přes hliněnou zídku nakukuje pěkný obličej. Byl to chlapec, který se za ní včera pokusil přimluvit, nejstarší syn z rodiny Chen, Chen Bo'huan.

Chen Bo'huan se rozhlédl a když se ujistil, že tam nikdo není, vyškrábal se přes hliněnou zeď, vytáhl z rukávu horký pařený knedlík a beze slova jí ho vložil do ruky.

„Viděl jsem tě stát celý den u té zdi, nic jsi nejedla. Ten knedlík je pro tebe, sněz ho rychle.“

„Já...“ Xianxian byla plachá, a i když tu už žila několik měsíců, s chlapcem od sousedů si řekli sotva pár slov. Když teď stál tak blízko, ustoupila o několik kroků a s prásknutím udeřila hlavou do stěny. „Nemůžu si to vzít...tatínek mi to nedovolí...on řekl...“ zadržovala se jí řeč. Nedokázala dát dohromady kloudnou větu.

Chen Bo'huan řekl: „No, všechno, co tvůj táta umí, je mluvit jako knížka. Proč se tím tak trápíš? Z hladu budeš nemocná, sněz to, než to vychladne.“

Knedlík byl bílý a vláčný, lehký a nadýchaný a pořád ještě horký.

Xianxian svésila hlavu a chvíli na něj koukala; hlasitě naprázdno polkla.

Byla vyhladovělá, už nedbala o dobré vychování a dobrý dojem, chňapla po knedlíku a v mžiku byl pryč.

Když dojedla, obrátila na něj své velké kulaté oči. První, co Chen Bo'huanovi dokázala souvisle říct bylo: „Já ten pomerančovník nepokácela a nechtěla jsem nic ukrást.“

Chen Bo'huan byl překvapený, ale potom se začal usmívat. „Jo.“

„Ale nikdo mi nevěří...“ Pod jeho pohledem, ve kterém nebylo žádné pohrdání, se Xianxian začala pomalu otevírat, její pláč se pomalu dral ven, jako když roztává sníh. Otevřela ústa a vyšlo z nich: „Uuu,“ pak začala naříkat a otírat si slzy. „Nikdo mi nevěří...já nic neukradla...já nic neukradla.“

Chen Bo'huan ji kvapně poplácal. „Já vím, žes nekradla. No, vždyť jsi seděla pod tím stromem pořád a nikdy sis nevzala ani jeden pomeranč, kdybys chtěla krást, udělala bys to už dávno...“

„Já to nebyla! Já to nebyla!“ Začala plakat ještě usedavěji, z očí jí kapaly slzy a z nosu jí teklo.

Chen Bo'huan jí nepřestával poplácat. „To si nebyla ty. To si nebyla ty.“

Ti dva se spolu dost sblížili. Poté se proslýchlo, že v sousední vesnici došlo k vraždě. Nějakou dobu předtím se v noci do domu vlámal zloděj potřísněný krví a požadoval nocleh. Majitel domu ho odmítl a zločinec pak vyvraždil celou rodinu. Přespal v místnosti plné mrtvých těl a odešel až druhého dne. Ale neodešel jen tak. Zdi domu popsal krví. Vypsal všechny své významné činy, jako by měl strach, že se svět nedozví o tak výjimečném zločinci.

Zprávy se rozšířily jako požár a brzy se dostaly i do Motýlího města. Přišlo se na to, že to bylo to právě tu noc, kdy Xianxian potkala „staršího bratříčka“. Učenec Luo i Chenova rodina byli bez sebe.

Když se to nedorozumění vysvětlilo, obě rodiny se spřátelily. Chenovi zjistili, že Xianxian je hodně roztomilá, pracovitá i hezká. Když uvážili své poměry, spočítali si, že by těžko našli lepší snachu. A tak si řekli, že dohodnou sňatek Chen Bo'huana a Xianxian Luo. Teď se zasnoubí a až dospějí, budou mít opravdovou svatbu.

Učenec Luo si pomyslel že jeho dcera a Chen Bo'han se k sobě budou dobře hodit a radostně souhlasil.

Čas plynul den po dni. Kdyby se učenec Luo nezajímal o umění výroby parfémů, možná by obě rodiny opravdu vedly skromný, ale počestný život, jak si představovaly.

Celé to neštěstí začalo, když učenec Luo, víceméně náhodou, vytvořil Vůni sta motýlů. Samotná vůně toho parfému nebyla nijak výjimečná, nelišila se příliš od jiných parfémů, jaké byly v Motýlím městě běžně k dostání. Co na ní bylo na rozdíl od jiných parfémů zvláštního, bylo to, že vonět vydržela po celých sto dní, zdánlivě nekonečně.

Vůně sta motýlů vydržela velmi dlouho a byl to ten druh levného a zároveň kvalitního zboží, o jaký měla zájem každá domácnost.

Učenec Luo se řídil heslem: „Vše je nepodstatné, záleží jen na znalostech.“ I když tu vůni vytvořil, nechtěl ji prodávat, protože věřil, že by to zničilo jeho osobnost.

On prodávat nechtěl, jiní ano. Paní Chen se od něj pokusila recept získat a přemlouvala ho k tomu, aby si zařídili obchod, ale on odmítl. Paní Chen to zkoušela několikrát, ale potom už se jí nechtělo dělat ze sebe blázna, a tak to nechala být. Ale nikdy na to nezapomněla a v jejím srdci ta myšlenka stále hlodala.

Příležitost přišla v tom roce, když bylo Xianxian patnáct let. Učenec Luo, který odjakživa postonával, dostal souchotiny a po několika měsících utrpení zemřel. Jako Xianxianina tchyně, protože tak vystupovala, i když sňatek ještě nebyl uzavřen, pomáhala paní Chen vypravit pohřeb a chodila po jejich domě, jak se jí jen zachtělo, vždyť tam měla spoustu práce. Xianxian to dojalo. Nepoznala, že paní Chen má skryté úmysly. Když uklízela věci, které patřily učeneci Luovi, tajně si odnesla recept na přípravu parfému.

Té noci paní Chen zažehla olejovou lampu a chtěla návod přečíst, ale stačil jen jediný pohled a ztuhla překvapením.

Písmo učence Luo bylo jako tanec draka a fénixe, znaky byly zapsány elegantní a sebejistou kurzívou. I když na to zírala půl dne, nebyla schopna porozumět jedinému slovu.

Nedalo se nic dělat, a tak zas v tichosti recept vrátila. Po několika měsících, kdy se Xianxian utišila, pozvala dívku na jídlo. Během hovoru se „náhodou“ zmínila o Vůni sta motýlů. Xianxian si řekla, že když leží jen tak doma, je ten recept bez užitku. Paní Chen na ní byla vždycky tolik hodná, když to tedy tolik chce, mohla by jí ho dát.

Probrala otcovy věci, a pomohla paní Chen rozluštit písmo. Kousek po kousku dala dohromady celý recept.

Paní Chen byla radostí celá pryč. Jakmile získala návod, začala přemýšlet, jak by si s manželem zařídili krámeček s kosmetikou.

V té době si paní Chen své budoucí snachy ještě pořád považovala. Jak odrůstala, byla stále krásnější. I když její rodinu postihlo neštěstí, byla to kráska jako jedna ze sta. Hodně mladíků z města si jí začalo všimnout.

Paní Chen si řekla, že čím déle budou čekat, tím složitější by věci mohly být. Musí se to vyřešit co nejrychleji. Jenže Xianxian právě ztratila otce. V Motýlím městě bylo zvykem, že pokud někomu zemřeli oba rodiče, po tři léta musí držet smutek a neměl by v té době uzavřít sňatek. Jak by ale paní Chen mohla čekat tři roky? Důkladně to promyslela, a nakonec jí něco napadlo.

Toho dne Xianxian zaplétala nejmladší Chenově dcerce vlasy. S holčičkou se dost spřátelili. Holčička jí říkala starší sestřičko Luo a chodila za ní všude jako ocásek.

Paní Chen vyšla na dvorek a zavolala Xianxian, ať jde do domu. Tam jí řekla: „Xianxian, ty a Bo’huan se přece máte rádi od malička a už jste se spolu zasnoubili. Teď, když tvůj otec zemřel, zůstala jsi úplně sama a máš to moc těžké. Letos ses měla vdávat, ale tři roky se drží smutek, takže se ani vdát nemůžeš. Tak jsem myslela, za ty tři roky, kolik ti vlastně bude?“

Xianxian Luo sklonila hlavu, ale mlčela. Byla chytrá, takže chápala, kam tím paní Chen míří. Tváře se jí začaly červenat.

Paní Chen pokračovala. „Žít sama je těžké a unaví to. Proč to neudělat tak – vdáš se k nám, obřad provedeme v tajnosti, cizím o tom nic nepovíme. Když se někdo bude ptát, řekneme, že se o tebe teď staráme. Tvůj tatík může klidně ležet v hrobě. Až uplynou tři roky, uspořádáme pořádnou svatbu se vši parádou. Tak, co ty na to?“

Celá ta řeč zněla tak, že je to všechno kvůli Xianxian. A ta jako někdo, kdo nikdy neměl žádné špatné úmysly a nedokázala si ani představit, že by je měli ti druzí, se vším souhlasila.

Potom rodina Chen zbohatla na prodeji Vůně sta motýlů. Odstěhovali se ze svého starého domu a koupili si velký pozemek ve městě. Hodně stavěli a dost platili a stala se z nich vlivná rodina. A z Xianxian se stal stín schovaný uprostřed té velké rodiny, někdo, kdo jen zřídka ukazoval svou tvář.

Všichni ve městě byli přesvědčení o tom, že Xianxian žije u nich, protože paní Chen je tolik laskavá a stará se o ní. Nikdo nevěděl, že ona a Chen Bo’huan už spolu uzavřeli sňatek.

I když z toho nebyla úplně šťastná, Xianxian si myslela, že je to jen pro její vlastní dobro, a její tchyně to dělá, aby zabránila pomluvám. Chen Bo’huan se k ní byl upřímný a když byli spolu, bylo to krásné a něžné. Stačí jen počkat, až uplynou tři roky a všechno bude, jak má být.

Ale den skutečné svatby, na který Xianxian čekala, nikdy nepřišel.

Obchod rodiny Chen vzkvétal a Chen Bo’huan byl dost pohledný. Brzy si ho neвшímala jen děvčata z Motýlího města, ale ani dcerky z bohatých rodin z okolních vesnic nemohly z mladého pána Chena spustit oči. Rozhodnutí paní Chen se začalo kousek po kousku drolit.

Když tehdy smluvila zásnuby těch dětí, byli jen obyčejná rolnická rodina a neměli vyhlídku na něco lepšího, a tak unáhleně dali slovo Xianxian Luo. Kdo mohl čekat, že je potká takové štěstí, že rodina Chen tolik zbohatne? Když se teď podívala na Xianxian, zdálo se jí, že ta dívka není ani moc hezká ani nijak chytrá, spíš je tupá jako poleno. Čím déle se dívala, tím víc ji ta dívka rozčilovala. Začala trochu litovat, že ji sem přivedla.

A když se objevila slečna Yao, začala toho hodně litovat.

Slečna Yao byla zhýčkaná dcera prefekta. Byla svéhlavá a odvážná a ráda se oblékala jako muž. Když se jednou na svém bujném koni vracela z lovu, projížděla kolem krámků s parfémů a zastavila se tu. Nevybrala si žádnou vůni, ale vybrala si pěkného mladíka, který pracoval v obchodě.

Ten mladík nebyl nikdo jiný než Chen Bo’huan, utajovaný manžel Xianxian.

